

ANABELA BASALO

STRANAC U KUĆI

1. POGLAVLJE

Doris je pogledala u svoj skupoceni sat i uzdahnula. Znala je da Bane uvek kasni, ali se i ovaj put nadala da bi njen stariji brat bar jednom mogao da stigne na vreme. Noge su joj se smrzavale na snegu jer je bila u tankim čizmicama, a tanano telo joj se treslo na vetru koji je jako duvao ispred aerodromske zgrade. Kako je bila sklona prehladama, unapred je znala da će narednih dana morati da pije tablete i vitamine.

Doris se nakon novogodišnjih praznika vraćala svom ustaljenom životu – poslu na privatnom univerzitetu, na kojem se brinula o finansijama, uplatama, nabavkama, svim onim za šta je bilo potrebno izdvojiti novac ili ga uzeti. Vraćala se i porodičnoj kući u kojoj su je čekali otac, majka, brat i njegova novopečena verenica, s kojom se nije najbolje slagala. Iza sebe je ostavila Barselonu i Borka, nekoliko predivnih dana novogodišnjih praznika i pitanje da li je zaista vreme da donese konačnu odluku i preseli se u Španiju, a samim tim zakorači i u brak, od koga je toliko zazirala.

Čula je škripu kočnica i shvatila da je Bane konačno stigao. Istrčao je iz auta, poljubio je na brzinu u obraz, a onda bukvalno bacio njen kofer u gepek.

– Izvini što kasnim, ludaci naprave gužvu čim padne sneg. Niko u ovom gradu ne zna da vozi.

Nasmešila mu se jer nije želela da mu prebacuje za dvadeset minuta čekanja na hladnoći. Bane i Doris su imali istu svetlo-smeđu boju kose, iste zelene oči na oca, visoka čela i lepe, male noseve. Bane je bio izrazito visok, ali ni Doris nije imala problema s visinom. Razlikovali su se najviše po karakteru. Dok je Bane bio energičan, brbljiv, uvek spreman na akciju i brzoplet u odlukama,

Doris je bila mirna, spora, nekad previše uspravna i neodlučna, što je mnogima jako smetalo.

– Pričaj, kako je u Barseloni? Šta radi budući zet?

Nije volela kad su njeni zvali Borka tako. Borka je znala još s Ekonomskog fakulteta, bili su na istoj grupi, a njihovo kratkotrajno druženje brzo se pretvorilo u ljubav i vezu koja je opstajala punih sedam godina. Naravno, čitava njena porodica ga je prihvatila. Svi su ga obožavali jer je zračio optimizmom, stalno se šalio i nikad nije pravio probleme. Smatrali su ga savršenim momkom. Da, i Doris je smatrala da ima divnog verenika. Njegov odlazak za Barselonu sve je iznenadio. Naime, Borkov otac je bio vrlo poznati sportski stručnjak i dugo vremena je radio u Španiji, pa je pronašao način da zaposli sina u velikoj osiguravajućoj kući i tako mu omogući bolju budućnost nego što bi je imao u Srbiji. Borko je bio spreman da povede i svoju devojkicu sa sobom, no Doris nije mogla da se tako lako i jednostavno odluči da napusti sve što je volela i kuću u kojoj je živela od rođenja. Doduše, nije bila sebična, već ga je nagovarala da on ode bez obzira na nju. Sad, kad je on tamo skockao život po svojoj meri, insistirao je da se ona odluči za brak i za život kraj njega. O tome su najviše i razgovarali poslednjih nekoliko dana.

– Dobro je. Pozdravio te je mnogo.

– E, hvala. Pa? Jesi li napokon videla kako je tamo i shvatila da je najbolje da odeš odavde?

Svi su Doris nagovarali da ne časi ni časa, već da što pre iskoristi priliku da napusti Srbiju, a naročito posao na fakultetu koji je bio na sve lošijem glasu zbog raznih malverzacija profesora i korupcije za koju je čak i Doris znala.

– Lepo je tamo. Barselona je grad iz snova.

– Mogu da zamislim! Ja bih iz ovih stopa otišao, samo da mogu, da imam obezbeđen posao. Ne bih se ni osvrnuo.

Primitila je dozu netrpeljivosti u bratovom glasu. Dobro ga je poznavala, tako da je odmah znala da se opet svađao sa svojom verenicom.

– Problemi sa Zoranom?

– Ma, pusti Zoranu. Nekad se pitam šta sam to video u njoj.

– To se i ja pitam, ali kad sam ti govorila da je devojka luda, nisi hteo da me slušaš.

Zorana je ušla u Banetov život pre samo šest meseci. Dok je s drugarima letovao u Budvi, Bane je na plaži naleteo na dugonogu devojku kovrdžave crne kose i crnih očiju i na smrt se zaljubio u nju. Kad su se vratili za Beograd, nastavili su da se viđaju još mesec dana pre nego što ju je doveo u kući i rekao da želi da je veri i da živi s njom. Roditelji su prihvatili njegov izbor, naročito zbog činjenice da mu je već trideset tri godine, pa su želeli da ga konačno ožene. Mesta u kući je bilo – na prvom spratu su živeli roditelji, na drugom je bio Banetov momački stan, a potkrovlje je zauzela Doris.

No, Zorana je vrlo brzo pokazala svoje pravo lice. Bila je lenja, nije želela da radi ni kod kuće, ni van nje, potpuno je ignorisala Banetove roditelje, a Doris ju je nekoliko puta uhvatila kako joj pretura po odeći u njenom stanom. Na kraju su se žestoko posvađale i od tad se jedna drugoj nisu ni javljale. Majka je pokušavala da ubedi kćerku kako ne treba da se svađa sa snajkom. Želela je čak da ih pomiri, ali tu pomoći nije bilo.

– Nije ona luda, samo je bezobrazna. Ali dovešću je u red. Kad se budemo venčali, ima da joj odmah napravim dete i dam joj zanimaciju.

Doris ga je izbezumljeno pogledala.

– Ti stvarno planiraš da se venčaš s njom?

– Naravno, pa ne bih je verio da nemam nameru da se ženim.

– Bane, razmisli. Znaš kakva je. Prema mami i tati se ponaša kao da su neki domari, kao da su sluge i nimalo ih ne poštuje. A noću svi čujemo kako se svađate jer ona neće da spava s tobom.

– Nisam znao da se baš toliko čuje kroz zidove.

– Čuje se, čuje, Bane.

– A, šta da se radi! Ona misli da bi trebalo da živimo odvojeno, da negde kupimo stan. Možda je to u redu, život u zajednici nije uvek lak.

– O čemu ti pričaš? Kakav život u zajednici? Imate potpuno poseban stan, svoj sprat, ne morate ni da imate veze s nama ostalima! A kako ona to misli da kupite stan? Radiš kao crnac u onoj banci za smešnu platu, a ona se po ceo dan izležava. Odakle vam novac za stan?

– Ima Zorana neku ludu ideju...

Zastao je kao da se predomislio da dovrši rečenicu.

– Kakvu ideju?

– Nije važno.

– Važno je. Reci mi.

– Ma, neku bezveze... da uzmem moj deo za trećinu kuće, da se proda naš sprat, nešto tako, pa od tih para da se kupi stan.

Doris nije mogla da veruje šta je toj drskoj devojci moglo da padne na pamet.

– Govoriš o tome da ona misli kako bi našu porodičnu kuću trebalo rasparčati?

– Pa, tako nekako.

– Bane, molim te, nemoj to da uradiš mami i tati. Nemoj o tome ni da razmišljaš.

– Znam, znam... Pusti sad Zoranu, rekao sam ti da ću ja nju srediti. Reci ti meni kako živi Borko, kakav mu je stan, je li zadovoljan poslom. To su lepše stvari od ovih ovde.

Iako je Doris zaista počela da priča bratu o životu svog verenika, nije mogla da izbaciti iz glave podlost kojom Zorana očigledno polako truje razum njenog brata.

2. POGLAVLJE

Otac i majka su je dočekali s mnoštvom pitanja. Jedva je uspela da na sve odgovori. Naravno, na stolu je bila spremna bogata večera, s njenim omiljenim prebrancem oko koga se majka posebno potrudila. Doris je morala da bude zahvalna sudbini što je imala tako divne i brižne roditelje. Nikada ih nije čula da se svađaju, bili su tihi poput nje. Majka je do pre nekoliko godina bila profesorka istorije u osnovnoj školi, a onda se penzionisala i potpuno posvetila kući i domaćinstvu. Otac je još radio kao građevinski inženjer, a privatno je u garaži iza kuće radio auto-linarske radove. Oboje su bili vredni ljudi i požrtvovani za svoju decu, pa su tako i uspeli da izgrade veliku, udobnu kuću u kojoj je za svakog bilo dovoljno mesta.

Doris nikad nije imala problema da dovede prijatelje ili momke s kojima se zabavljala. Čim je Bane napunio osamnaest, odmah su mu kupili motor koji je tražio, a onda, godinu dana kasnije, zamenili su ga i doplatili za automobil po njegovoj želji. Zbog dobrog vaspitanja Doris ih je jako cenila i zato se plašila zla i povreda koje bi mogla da im nanese snaha kao što je Zorana.

Kad im je sve ispričala što ih je zanimalo o Barseloni i Borku, otišla je u krevet. Dok se pela ka svom stanu, začula je svađu na drugom spratu. Njen brat i njegova verenica ponovo su imali vreme za prepirku. Na svu sreću, kad je ušla u svoje potkrovlje, bila je toliko umorna od puta i nesređena od utisaka iz Španije da se nakon tuširanja odmah bacila u krevet i brzo utonula u san.

3. POGLAVLJE

Kad bi je neko pitao ko je njena najbolja prijateljica, Doris bi kao iz topa odgovorila da je to Sneža. Zajedno su išle u srednju školu. Dok su studirale, jedno vreme se nisu viđale, a onda su se ponovo srele jednog kišnog dana na ulici, razmenile brojeve telefona i od tad zaista počele intenzivno da se druže. Sneža je bila menadžer u telefonskoj kompaniji, a takav visok položaj zahtevao je i ogromnu odgovornost, pa je puno radila i nikad nije znala kad joj se završava radno vreme. Srećom, zgrada Univerziteta u kojoj je Doris radila i njena telefonska kompanija bile su u istoj ulici, pa su se njih dve često nalazile na pauzama i viđale čak i radnim danima. Tako je i bilo i tog ponedeljka, prvog radnog dana nakon što se Doris vratila iz Barselone.

Dve prijateljice našle su se u kafiću na pola puta između njihovih radnih mesta i uz topao čaj uživale u kratkom viđenju.

– Sve što si ti meni opisala vezano za Borka zvuči više nego fantastično. Luda devojko, stvarno ne znam šta čekaš i što se već jednom ne izgubiš odavde. Nedostajaćeš mi, ima da poludim bez ovih razgovora sa tobom, al' bar ću znati da ti je lepo i da si srećna. Ne razumem gde to kod tebe zapinje?

Doris je slegla ramenima i pogledala prirodnu plavušu raštrkane kose.

– Ne znam, Snežo. Kad bih ja znala gde zapinje, bilo bi mi lakše. Nešto mi ne da da se odlučim. Znam i ja da bi bilo najpametnije da odem, da je tamo muškarac koga volim, da je sve tamo bolje, ali... Nešto me drži ovde, a ne znam šta.

– Pobogu, ne shvatam! Bila si tamo, videla si, znaš da ideš na sigurno, na dobro. Kažeš da ga voliš. Stvarno mi nije jasno.

– Možda će vreme pokazati. Najgore je to što mislim da...

Zastala je. Nije joj bilo lako da priča o tome, čak ni da misli o rečima koje je razmenila s Borkom. Strahovala je da bi mogla da ga izgubi zbog sopstvene neodlučnosti i čekanja da se nešto u njenoj glavi promeni.

Sneža se primakla bliže.

– O čemu se radi? Reci mi. Šta je to što misliš? Šta te muči?

– Ne znam koliko će dugo Borko moći da trpi ovu razdvojenost.

– Misliš da bi mogao da reši da se vrati ukoliko ti uskoro ne odlučiš da odeš?

– Ne, ne verujem da će se on ikada vratiti. Tamo mu je previše dobro. Kao da mu taj mentalitet potpuno odgovara. Znaš njega, samo se smeje i šali, a Španci su mu u tome slični. Pre mislim da će raskinuti sa mnom.

– Molim?

– Da... mislim, nije on meni to rekao direktno. Nije me ucenio u tom smislu da mi je rekao da što pre izaberem hoću li da dolazim ili ne. Ali nešto u njegovom ponašanju... ne umem da objasnim šta... Imala sam neki čudan osećaj kad me je pratio na avion, kao da je bio spreman i na to. Kao da je to možda poslednji put da se vidimo.

– Uf?! A kako bi ti podnela ako bi se to desilo?

– Misliš, ako bi on prekinuo sa mnom?

– Da.

Doris se zamislila. Toliko dugo je bila s Borkom da nikad nije ni pomišljala kako bi mogla da ostane bez njega.

– Bilo mi je mnogo teško da se naviknem da on sad živi u Barseloni. Znaš i sama, prvih dva meseca sam mislila da ću da presvisnem od tuge, a onda se sve nekako složilo. Odjednom. Sad mi se čini da sam se navikla na telefonske pozive, na poruke, na dopisivanje preko interneta. To mi je sad normalno. Samo, da sasvim ostanem bez njega... Ne znam.

Sneža je odjednom lupila šakom o sto, kao da je došla do velikog otkrića.

– To je to!

Doris je podigla obrvu u znak čuđenja.

– Šta?

– Shvatila sam zašto ti ne možeš doneti odluku o Barseloni i Borku.

– Zašto?

– Ne voliš ga.

Doris se nervozno nasmejala.

– Ma, volim ga, nije to u pitanju.

– Ne, ne voliš ga. Vas dvoje vezuje samo navika i ti si toga negde duboko u sebi svesna, zato i odbijaš da se skradiš kraj njega.

– Ne verujem da si u pravu. Borko je najdivniji muškarac koga sam ikad upoznala. Njega prosto moraš voleti. Romantičan je i nikad nije dosadan.

– Da, ali nekad čak ni savršenstvo nije dovoljno za ljubav. Videćeš to jednog dana kad se pojavi neko ko nije tako savršen, a ti budeš bila spremna da nakon jednog dana odeš s njim na kraj sveta, bez ikakve zadržke.

Doris više nije želela o tome da priča. Snežina teorija joj je zvučala potpuno besmisleno. Zato je pronašla najbolji način da skrene priču sa sebe.

– A gde je tvoj gospodin nesavršeni?

– Na koga misliš? Na onog novog menadžera koji mi šalje poljupce preko telefona ili na biznismena iz Novog Sada?

– Koliko znam, poslednji put je trebalo da ideš na večeru s biznismenom.

– Nismo otišli na večeru jer nikako ne možemo da se dogovorimo oko vremena. Ali ja se nadam da će to uskoro da se desi.

Nastavila je da priča o svojim namerama koje nisu bile nimalo časne, ali su strašno zabavljale Doris i učinile da zaboravi na Borka i na sve ostalo, bar na neko vreme.

4. POGLAVLJE

Čitala je knjigu koju je kupila pre odlaska u Barselonu kad je začula kucanje na vratima.

– Slobodno!

Po načinu kucanja to je mogao biti samo Bane. On je imao običaj da lupa negde u vrh vrata, a onda da zagrebe nekoliko puta, poput mačke. Nije se prevarila. Ušao je odelu koje je obično oblačio za posao.

– Sad si došao s posla?

– Došao sam pre pola sata, ali nisam stigao da se presvučem. A ti?

– Ja sam svoje radno vreme završila u tri, tačno u sekund. Posle sam malo šetala po gradu i sad sam rešila da se opustim do večere. Mama pravi uštipke.

– Osetio sam kako nešto lepo miriše kad sam prolazio.

Doris je primetila kako njen brat nervozno krši ruke. Ispravila se na trosedu i pokazala mu rukom da sedne pored nje. On je to i učinio. Uvek su bili veoma bliski. Bilo im je dovoljno samo da sede jedno pored drugog.

– Došao si onako, da me vidiš? Ili imaš nešto da pričaš sa mnom?

Pognuo je glavu i ćutao. Doris je naslutila da je u pitanju neki problem.

– Slobodno mi reci. Slušam.

– Znam da ćeš me osuditi i da ćeš se naljutiti na mene, ali bih voleo da, pre nego što išta kažeš, malo razmisliš o svemu što ću ti sad reći. Obećavaš?

– Obećavam.

– Zorana i ja smo rešili da... prodamo naš deo kuće, odnosno naš sprat.

Zanemela je. Gledala je u njega kao da očekuje kako će svakog trenutka reći da se šalio. Ali Banetova glava je i dalje bila pognuta.

– Ti mene zezaš, zar ne?

– Ne. Ne zezam te. Ozbiljan sam.

– Ne mogu da... dođem sebi.

Ustala je i počela da se šeta po sobi. Odjednom je osetila kako joj fali vazduh.

– Zamolio sam te da dobro razmisliš o mojoj situaciji pre nego što me osудиš.

– Ne znam o čemu imam da razmišljam. Naši roditelji su ceo život radili da bi podigli ovaj dom, da bi ga održali, da nas dvoje imamo gde da živimo i da danas-sutra dovedemo partnere ako oni nemaju gde nas da odvedu. A ti... zbog jedne neradnice, zbog jedne sebične kučke želiš da sve to baciš u vetar. Gde će ti duša, Bane?

Sad je Bane ljutito skočio na noge i krenuo ka vratima.

– Nisam ni došao ovde da bih te pitao za mišljenje. Tako sam odlučio i hteo sam samo da ti to saopštim, a ti misli šta hoćeš.

– Nisi odlučio ti, već Zorana, jer je očigledno da ona upravlja tvojom glavom!

– Nju ostavi na miru. I više neću da čujem da si je uvredila. Ona će biti moja žena i ako nemaš nešto lepo da kažeš o njoj, ne bi trebalo ni da je spominješ.

Svaka reč ju je pogodila pravo u srce.

– Jesi li saopštio svoju odluku mami i tati?

Došao je trenutak tišine. Bane je zastao, s rukom na kvaci.

– Ne, nisam još.

– Kada ćeš?

– Ne znam. Možda večeras, možda sutra.

– Molila bih te da pre nego što odeš da im to kažeš i slomiš im srce, pozoveš mene da budem prisutna. Želim da im pružim utehu u tom trenutku jer znam da će im biti potrebna.

– U redu.

Izašao je, a Doris se bacila na trosed i zaplakala od nemoći.

5. POGLAVLJE

Majka ju je pozvala na večeru. Doris je sišla u prizemlje i ušla u trpezariju u kojoj je sve već bilo postavljeno. Nasred stola je bila činija prepuna uštipaka, a pored tanjir sa sirom, šunkom, kajmakom i kuvanim jajima. Otac i majka su već sedeli i čekali Doris da im se pridruži kako bi započeli s jelom.

Pokušala je da se ponaša normalno, ali majka je primetila da su joj oči naduvene.

– Šta ti se desilo? Plakala si?

– Nisam, mama, samo mi nešto nije dobro, pa sam zadremala i naglo se probudila.

I otac ju je brižno zagledao i konstatovao da je opet navukla prehladu. Zaista, Doris se loše osećala, bila je sigurna da joj je i temperatura skočila, ali je to pripisivala tome što smrzla na aerodromu dok je čekala Baneta. Za podočnjake je, međutim, znala da su od plakanja zbog bratovljevog postupka koji će tek biti otkriven.

– Kad završiš s jelom, neka ti majka skuva čaj, pa odmah lezi. Ako ti ujutru ne bude bolje, javićemo da ne možeš da dođeš na posao.

Samo je klimnula glavom. Jeli su u tišini, ali Doris bi katkad potajno pogledala svoje roditelje. Očeva seda kosa polako je slabila i na temenu mu se mogla videti sjajna ćela. Majka se farbala u sivo, onako kako veliki broj starijih gospođa to radi da bi bile u skladu s godinama. Pitala se kako li će podneti sve ono što Bane ima nameru da učini. Bili su dobrog zdravlja, ali to nije bila garancija da će taj udarac biti bezazlen po njih.

Kad su završili s večerom, otac je prešao u dnevnu sobu i usredsredio se na kviz koji je voleo da gleda, dok je majka prala sudove i čekala da provri voda za kćerkin čaj. Doris je i dalje sedela slomljena za stolom i ćutala.

– Doris, tata nas sad ne čuje. Možemo nas dve otvoreno da razgovaramo. Znam da ti oči nisu tako natečene od prehlade. Plakala si.

– Nisam, mama, zašto bih plakala?

– To ti meni reci.

Odjednom joj je postalo jasno kako ne postoji način da slaže majku. Previše su se dobro poznavale, a sad su se gledale oči u oči. Možda nije bio najpogodniji trenutak za istinu i svakako da Doris nije želela da ona bude donosilac crnih vesti, ali to se nije moglo izbeći.

– Mama, Zorana je nagovorila Baneta na nešto užasno.

Majka je privukla stolicu i sela, ostavivši napola oprane sudove.

– Šta je to užasno?

– Ne znam kako ovo da ti kažem... To je trebalo Bane da saopšti tati i tebi, pa da vidim da li bi se u tom trenutku pokajao i predomislio.

– Molim te, ne muči me, reci mi šta je u pitanju.

– On hoće da se seli odavde.

Na trenutak se majčin pogled zamutio, ali nakon svega nekoliko sekundi povratila je onu uobičajenu smirenost i ravnotežu u glasu. Naime, Doris je nikad nije ni čula da je podigla glas.

– U redu, ako su njih dvoje tako odlučili, mi nemamo prava da ih ubeđujemo u suprotno. Možda će se bolje slagati kad budu sami, možda im mi zaista smetamo, iako se čini da su potpuno odvojeni. Najvažnije je da oni budu srećni, pa ako misle da je to put do sreće, ja se slažem, a sigurna sam da će i tvoj otac tako misliti. Ne vidim

zašto si, srećo mamina, ti toliko tužna zbog toga. Neće otići daleko. Možda u neki drugi deo grada, ali nije to strašno.

– Mama, ne razumeš. Da li se pitaš gde će otići? U koji stan?

– Ne znam... Verujem da će nešto iznajmiti za početak. Posle Bane može da uzme i kredit, pa da kupi neki stan. Mi možemo da iznajmimo njegov sprat i da mu dajemo novac od kirije. Eto mu rata mesečna. Sve to može da bude dobro.

– Ne verujem da će Bane, tačnije, Zorana pristati na to. Oni hoće da odmah kupe stan. Neće u podstanare.

– Ali nemaju para, Doris. A ni mi nemamo toliko keša da bismo mogli bar malo da učestvujemo. Banetu je mala plata da bi mogao sad da uzme kredit.

– U tome i jeste stvar.

U tom trenutku voda za čaj je prokuvala. Majka je ustala i sklonila čajnik s usijane ringle, a zatim ga stavila na poslužavnik i dodala šolju, dve kocke šećera i pola limuna kako bi Doris sve to mogla lakše da odnese na svoj sprat.

– Evo, čaj ti je gotov. Popij ga pre spavanja i utopli se. Imaš li gore nešto od tableta?

Doris je klimnula glavom. Činilo se da je majka već zaboravila na razgovor koji su vodile. Ali je pogrešila.

– Doris, da li ima nešto u vezi svega toga što mi još nisi rekla?

– Ima, mama. To je ono što je užasno. Bane namerava da proda svoj deo kuće.

Videla je kako je majčino lice prebledelo, a onda se jedna žena prosto srušila na stolicu.

– Kako misliš da proda?

– Ne znam, mama. Samo mi je rekao da su Zorana i on tako odlučili.

– Ne može da proda... kako... To je deo ove kuće. Ne mogu neki stranci da dođu... ne ide.

– Sve znam, zato sam ovako očajna, zato sam i plakala.
– Otac će biti očajan kad to čuje. Možda Bane to ne misli ozbiljno, možda su se samo opet posvađali, pa je on to tako iznebuha lupio...

Doris nije mogla da uteši majku.

– Mama, nemoj to još da kažeš tati. Sačekajmo malo. Ako neko to mora da mu kaže, onda je na Banetu da ga pogleda u oči.

– Bože, ne mogu da verujem... naš Bane.

Doris je bukvalno pobjegla s poslužavnikom jer nije mogla da gleda majčin izgubljen pogled.

6. POGLAVLJE

Nekoliko dana kasnije sve je bilo jasno. Bane ju je pozvao na porodično okupljanje, a onda je nastao kaos. Otac je retko kad vikao na sina, ali ovaj put mu je svašta izgovorio. Kad je čula viku, odnekud se pojavila i Zorana i stala na Banetovu stranu, govoreći bezobrazne i drske reči njegovim roditeljima. Doris je sedela pored majke koja je drhtala od plača i samo ju je stiskala u želji da joj nekako pokaže da ih ona nikad ni zbog koga neće izdati.

Sat i po vremena je trajala svađa među ukućanima, a onda je oca izdala snaga.

– Ti si mi jedini sin. Za tebe i za Doris sam gradio ovu kuću. Ako želiš da prodaš svoj deo, neka ti bude, jer mi druge dece nemamo, a ne možemo da kontrolišemo kako će se neko od vas dvoje odnositi prema ovoj svojini kad nas ne bude bilo. No, imam dva uslova pre nego što ti prepisem drugi sprat da možeš da ga prodaš kao sopstveno vlasništvo. Ukoliko ne prihvatiš te uslove, nema ništa od tvog dela i možeš da izađeš, što se mene tiče, sutra odavde i da živiš na ulici dok se ne opametiš.

Banetu je drhtala usna i videlo se da se i on žestoko potresao, ali ga je Zorana čvrsto držala pod ruku, likujući, tako da se trudio da izgleda odlučan u svojim lošim namerama.

– Koji su to uslovi?

– Prvi je taj da će ostatak kuće biti prepisan na Doris. Dakle, samim tim što sada želiš da prodaš svoju trećinu, mada je ta trećina dodeljena tebi porodičnim dogovorom a još uvek ne pravno jer se sve vodi na mene, ti gubiš prava na ostatak kuće.

Bane je pogledao u Zoranu, a ova je klimnula glavom, što je značilo da je to prihvatljivo za njene planove.

– U redu. A koji je drugi uslov?

– Doris će ovog trenutka da izabere sprat na kome želi da živi. Ako se odluči da uzme tvoj, ti možeš da prodaš samo potkrovlje.

U tom trenutku Zorana je pobesnela.

– Potkrovlje je najmanje dvadeset kvadrata manje nego naš stan! To ne dolazi u obzir.

Otac je stajao pred njima prekrštenih ruku i odlučno gledao u sina.

– Ja sam svoje rekao.

Bane se okrenuo ka verenici pokušavajući da je nagovori da prihvate taj uslov, ali ona nije htela ni da čuje. Ponovo je počela da vređa porodicu u kojoj je živela i prezime koje je jednom imala nameru da ponese. Tad je Doris shvatila da mora da prekine ovu noćnu moru.

– Dosta! Dosta, kokoško jedna! Dosta si zla unela ovde. Bane, ti si brat i moja vrata će za tebe uvek biti otvorena kad se jednom opametiš i shvatiš šta ti ovo zlo u ženskom telu radi, ali nju neću da vidim i mislim čak da je bolje da ode odavde, makar odvela i tebe. Ako si ti poludeo i ako si slep kod očiju, neću da dozvolim da mama i tata polude i da oni budu povređeni. Nisu to zaslužili da dočekaju od nas. Zato ti ostavljam tvoj sprat, ja zadržavam potkrovlje jer ga ne bih menjala ni za šta na svetu, a ne bih ga prodala ni za milion evra!

Zorana je i dalje bila besna. Njena sujeta nije mogla da se pomiri s činjenicom da je Doris sebi uzela zasluge brižne sestre i kćerke i da ju je, na neki način, ponizila time.

– Pa ti ionako ideš u Barselonu, zar ne? Ti nemaš zašto da prodaješ, dečko ti je pun kô brod. Imaš dobru luku da pobegneš od ovih ljudi ovde.

Doris je znala da joj je pao mrak na oči. U samo tri koraka bila je ispred Zorane, a ruka joj je sama poletela ka njoj. Sledećeg trenu devojka je ležala na podu raskrvarenog nosa. Vrištala je.

– Polomila si mi nos! Polomila mi je nos, ludača! Krvarim.

Majka je skočila ka Zorani, ali ju je ova odgurnula. Tada je još nečija ruka nekontrolisano poletela i Doris je na trenutak ostala zaslepljena od jačine šamara. Kad je kroz nekoliko sekundi progledala, Bane je stajao pred njom crven od besa.

– Odakle ti pravo da udaraš moju devojku?

Doris nije mogla da veruje da je Bane pao tako nisko. Udario je rođenu sestru da bi zaštitio Zoranu.

Otac je prekinuo tu zbrku. Stao je između Baneta i Doris. Vilica mu je podrhtavala od besa. Obratio se sinu.

– Ti i ovo tvoje đubre od žene imate trideset sekundi da napustite ovaj sprat. Sutra idem kod advokata da završimo sve što se tiče tvog dela. Zabranjujem ti da se pojavljuješ ovde i kod Doris. Nikad u životu nisam mislio da ću ovo izreći, ali stidim te se toliko da bih u zemlju propao zato što si ti moj sin.

Ton očevog glasa i način na koji je gledao Baneta bili su dovoljni da se ove reči shvate sasvim ozbiljno. Bane je pokupio Zoranu, koja je i dalje cikotala i držala se za nos, i za manje od trideset sekundi nestao u pravcu svog stana.

Troje ljudi koji su ostali sami samo su nemo posedali i spustili glave, svako pateći na svoj način.

7. POGLAVLJE

Te večeri pisala je Borku o svemu. Bila je očajna kad je shvatila da joj njegove reči ne mogu pomoći da se smiri. Tražio je od nje da se smiri, uveravao je da će vremenom Bane shvatiti da čini glupost i da će se predomisliti. Pisao je i da je voli, misli na nju, da je nakon njenog odlaska patio jer je želi pored sebe. Ali Doris nije mogla da mu odgovara na sličan način. Njene misli su bile sasvim usresređene na porodičnu atmosferu, na problem kome se nije videlo dobro rešenje i na bol i patnju njenih roditelja. Na kraju je napisala vereniku da je pospana i tako prekinula dopisivanje.

Legla je u krevet, ali joj san nije dolazio na oči. U stanu ispod njenog nisu se čuli nikakvi zvuci. Zorana i Bane se nisu svađali, to je bilo očigledno. Možda su sad mogli mirno da spavaju, a možda se svako okrenuo na svoju stranu i razmišljao o onome što se desilo. Pitala se da li se njen brat bar malo kaje. A onda, naglo, počela je da razmišlja o svojoj budućnosti i o tome kako će biti deliti kuću s nekim strancima. Sve joj je to izgledalo strašno. Bar da je i ona mogla da učestvuje u toj prodaji, da izabere ljude koji će im zakoračiti u ognjište, na mesto za koje je mislila da će zauvek biti dom samo njene porodice.

Zaspala je pred zoru. Imala je malo vremena da se odmori jer ju je budilnik opomenuo da je vreme za posao.

8. POGLAVLJE

Sneža ju je sačekala posle posla, našavši malo vremena u svom pretrpanom rasporedu samo da bi ispričala prijateljici Doris najnovija dešavanja u ljubavnom životu. Sele su u moderan restoran nedaleko od reke i naručile piletinu s pečurkama, najbolje jelo na meniju. Sneža je bila uzbuđena i na licu joj se videla zanesenost. Doris je, s druge strane, bila izmučena temperaturom koju je želela da ignoriše kako ne bi ostala u kući, ali se trudila da pažljivo prati Snežinu priču i u njoj učestvuje. Naime, biznismen iz Novog Sada i Sneža su se konačno našli na večeri i proveli se fantastično. Nakon toga su se strasno provodili i u njenom velikom stanu koji je papreno plaćala, ali koji je i mogla da priušti s obzirom na to koliko je radila. Očito da se žena zaljubila, jer je pričala još brže nego inače, previše gestikulirala, a Doris je primetila i da čitavih pola sata nije pogledala na sat niti se javljala na telefon koji se non-stop oglašavao.

– Eto, dolijala sam i ja. Mislim da je ovaj pravi.

– Srećna sam zbog tebe i držim ti pesnice da i ti napokon nađeš vremena za ljubav.

– Biće teško uskladiti obaveze, oboje smo puni problema, telefoni nas izluđuju, ali možda će nas to i spojiti. Bićemo verovatno ljubomorni samo na posao jer za druge ljude i prevare ne verujem da imamo vremena.

Doris se smešila, ali je znala da taj osmeh ne može dugo da zavara pametnu i pronicljivu ženu kakva je bila Sneža, koja je radila s ljudima i vrlo dobro poznavala psihologiju. Bila je u pravu jer je odmah nakon toga usledilo pitanje koje je potvrdilo njenu tvrdnju.

– A sad ti meni reci zašto se toliko naprežeš da se nasmeješ? Znam da deliš moju radost, no vidim da te nešto strašno muči. Je li Borko u pitanju?

– Ne, nije on. Nešto mnogo važnije.

– Šta ima važnije od ljubavi?

Doris ju je popreko pogledala, osetivši sarkazam u ovim rečima. Ali Sneža se nije dala zbuniti.

– Što me tako gledaš? Rekla si da ga voliš, pa je moje pitanje sasvim na mestu.

I dalje je bilo sarkazma, znala je to Doris, ali ovaj put nije imala volje da priča ni trenutak o Borisu pre nego što se izjada drugarici o postupcima svog brata. Sve joj je ispričala od početka do kraja. Sneža je pokazivala nevericu i čuđenje. Na kraju je imala neobičan komentar.

– To se kad-tad desi u životu, ljudi misle da će nešto trajati zauvek, ali se prevare. Vaša porodica je bila toliko savršena da je bilo očekivano da je nešto takvo poremeti. No, mislim da je to tebi znak, Doris, da je vreme da i ti odeš iz kuće. Sad ili nikad, trebalo bi da razmisliš i doneseš odluku vezano za Borka.

Doris se nije slagala s drugaricom.

– Ne razumeš, ja tek sad ne bih mogla da odem. Ko zna kome će Bane prodati stan?! On ionako sve radi na brzinu, verujem da će tako ići i prodaja. Uvaliće stan prvom čoveku koji naiđe. Kako mogu i da pomislim da odem od kuće i ostavim moje s potpunim strancima? Znaš li koji bi to šok bio za njih?

– Ja ne pričam o tvojim roditeljima, već o tebi. Ako si nekad imala opravdanje da ti je lepo u tvom domu i da nemaš potrebe da se seliš jer si zadovoljna u svoja četiri zida, sad vidiš da se ti zidovi polako raspadaju.

– Nisam sebična što tako mislim.

– Nema to veze sa sebičnošću, već s pameću. I s ljubavlju, ako smem to da kažem.

Taman je Doris htela da odbrusi Sneži kako nije u redu da joj stalno nabija na nos svoje mišljenje o njenim osećanjima prema Borku, kad se ponovo oglasio mobilni telefon. Ovaj put je Sneža prebledela pri pogledu na displej.

– Zove me generalni. Izvini, moram da se javim.

Doris je već tad znala da je njihov zajednički ručak završen. Uvek kad bi Snežin generalni direktor zvao, to je značilo da mora hitro da se vrati u kancelariju. Tako je bilo i ovaj put.

– Moram nazad, on me čeka i nešto je besan kao ris. Imamo velike promene u kadrovskom smislu, biće otkaza i tumbanja, pa moram da budem u toku. Samo da uhvatim konobara da platim.

– Neka, ovaj put ću ja. Samo ti trči, nemoj da generalni čeka.

Poljubile su se, a onda je Sneža na visokim štiklama potrčala niz ulicu dok ju je Doris razneženo gledala kroz staklo.

9. POGLAVLJE

Prošlo je manje od mesec dana od svađe u porodici. Bila je nedelja i Doris je probudila buka koja je dolazila iz kuće. Provirila je sa sprata niz stepenice i ugledala neke ljude koji su iznosili kutije i nameštaj iz Banetovog stana. Obukla se i mimoilazeći se s radnicima sišla do roditelja.

Otac je bio u garaži i farbao neki auto koji mu je dobro došao kao razlog da se skloni u trenutku kad mu se sin iseljavao iz kuće. Majku je zatekla kako pravi prženice.

– Ustala si na vreme da doručuješ s tatom, ako on uopšte bude želeo da uđe u kuću dok se ovaj haos gore ne završi.

– Dakle, seli se?

– Da.

– I iznosi nameštaj. Na to nema prava. To je vaš nameštaj, vi ste ga kupovali.

– Znam, ali neka ga. Pa neće valjda da spava na podu?!

Doris je pomislila kako je čudno što u toj ženi i dalje ima toliko ljubavi i brige za sina-izdajicu.

– Mama, to znači da su kupili stan?

– Ne znam, verujem da jesu.

– A ako su ga kupili, to znači da su imali pare. Znači, prodali su stan.

– Moguće. Tata i Bane su još pre dve nedelje završili sve preko advokata. Nije bilo potrebe za prenosom, samo su potpisali neke papire da novac od prodaje stana ide Banetu, a da se Bane odriče ostatka vrednosti kuće. Tako nekako.

– Ali kome ga je prodao?

– Ne znam. Ovih dana su dolazili tu neki ljudi.

– Kako ja nikog nisam videla?

– Bila si na poslu. Mislim da je Bane uzeo slobodne dane, jer je prepodne non-stop bio tu.

Doris je znala da su se roditelji sretali s Banetom, ali nije se usudila da pita da li su uopšte komunicirali s njim, osim onoga što su morali radi advokata i papira. Ona je naletela nekoliko puta na Baneta u hodniku. Svaki put bi prošli jedno pored drugog kao da se ne poznaju, kao da su komšije u zgradi od dvadeset spratova, u kojoj su ljudi toliko otuđeni da ne pamte lica onih s kojima provedu vreme u liftu.

Najgore je tek dolazilo, mislila je Doris. Neko će se useliti u porodični dom i sigurno više nikad ništa neće biti kao pre.

10. POGLAVLJE

Utorak je bio težak dan za Doris i sve njene kolege na fakultetu. Od ranog jutra neki namršteni ljudi u odelima muvali su se po kancelarijama i tražili papire. Svi zaposleni su znali da tu nisu čista posla, ali su se isto tako svi plašili za svoj posao i budućnost. Govorilo se da bi zbog malverzacija ljudi u upravnom odboru mogli da zatvore fakultet, a to je značilo da će i Doris ostati bez posla.

Vratila se kući nervozna i odmah primetila da pred kapijom nešto nije kao obično. Očev „ford“ je bio parkiran na uobičajenom mestu, a odmah do njega bio je crni džip, zbog kojeg je Doris morala da se provlači do sopstvene kapije. Onako napeta i besna na događaje s posla, odmah je uletela kod roditelja i zatekla ih kako sede i gledaju televiziju.

– Koji kreten je parkirao džip tako da ne može da se prolazi?

Majka je ustala i odvukla je u kuhinju.

– Smiri se, to je naš novi stanar.

– Novi stanar?

Doris je bila u neverici. Iako je pretpostavljala da će doći do toga, ipak joj je teško palo to što je Bane zaista prodao stan nekom strancu.

– Da, Doris. Doselio se danas pre podne.

– Užas!

Sela je na stolicu i uhvatila se za glavu.

– Ne brini, fin je neki čovek. Samac.

– Bez obzira na to da li je fin ili nije, ipak je uljez u ovoj kući.

– Nemoj tako, otac i ja smo se već pomirili s onim što je Bane odlučio. Moraš i ti.

– Ne mogu, to je strašno. Ko je taj čovek?

– Bio je ovde, popio je kafu i upoznali smo se. Nisam mu zapamtila ime, ali mogu da ti kažem da deluje kao neki ozbiljan i vrlo zaposlen čovek. Može se reći da smo bar dobili nekog normalnog za prvog komšiju.

– Nije normalan čim je kupio stan u porodičnoj kući! Ali to je, verovatno, zbog toga što je moj brat budzašta prodao svoj deo, i to na brzinu, pa je taj prevejani prvi komšija to i iskoristio.

– Nije on samo moj komšija, od danas je i tvoj, Doris.

Nije mogla više da podnese majčin zabrinut pogled i ton koji je spreman da svakom oprost i da sve objasni na neki bolji način. Ustala je i krenula ka vratima.

– Hoćeš li da ručaš? Spremila sam sarmu baš kako ti voliš.

– Ne, ne mogu. Samo želim da legnem u krevet i pokušam da zaboravim na današnji dan.

– Problemi na poslu?

– Da. I problemi kod kuće. Sve se skupilo i udarilo me u glavu. Ponekad mislim da je najbolje da odem za Barselonu i ostavim sav ovaj kaos iza sebe.

Polako se penjala ka svom potkrovlju. Nije odolela da zastane pred Banetovim bivšim vratima i oslušne zvukove. Čula se tiha muzika, nešto nalik na balade koje su se pevale osamdesetih godina prošlog veka. Naježila se od pomisli da tu sad boravi neko ko im je sasvim nepoznat. I ta činjenica ju je plašila. Šta su oni znali o njemu? Majka je rekla da je fin, poslovan čovek, ali otkud bi jedna takva žena razlikovala kriminalca i biznismena?! Onaj džip ispred kuće govorio je u prilog i jednom i drugom. A bezobrazan način parkiranja je ipak pre odavao karakter jednog krimosa, a ne ugladenog poslovnog muškarca.

Kad je došla u svoj stan, rešila je da se opusti u toploj kupki. To je bio njen omiljeni način relaksacije. Znala je da time neće oterati

probleme, ali je htela da bar neko vreme može da bude u svom svetu, posvećena samo sebi i svom telu. Pustila je muziku, upalila sveće i utonula u penu koja je mirisala na jagode. Uživala je. Misli su joj putovale ka Borku. On je, u tom trenutku, zaista izgledao kao spas, kao neko pored koga bi mogla da kaže da je sadašnji problemi više ne zanimaju i da nisu njeni. Ali pomisao da ostavi roditelje činila ju je tužnom. No, ako bude ostala bez posla, rešila je, moraće da se odluči da ode. Znala je da bi bez posla bila samo na teretu majci i ocu, a to nikad nije želela da se desi. Uostalom, i oni su jedva čekali taj dan da se ona uda, da ode u bolju zemlju i da znaju kako je napokon na sigurnom. Više nije ni mogla da lupa glavu o tome šta je sprečava da napokon nazove Borka i kaže mu „da“. Činilo se da je sudbina sama vodi u tom pravcu.

II. POGLAVLJE

Trebalo je punih deset dana da se novi stanar i Doris sretnu. Očigledno da je preko dana retko bio kod kuće, dolazio bi kasno noću, parkirao svoj džip na malo većem odstojanju od kapije i tiho ulazio u stan. Doris bi ga ipak čula, možda baš zato jer je bila budna da bi smirila svoj strah od nepoznatog lica u kući.

A onda, jednog jutra kad je krenula na posao, na stepeništu pred njegovim vratima su se konačno susreli. Ugledala je visokog muškarca smeđe kose u perfektnom sivom odelu, s tamnoplavim očima koje su prosto ledile sve u šta gledaju. Videla je njegovo glatko izbrijano lice i osetila izazovan muški parfem. Bio je prelep, nalik tipovima s inostranih reklama za cigarete. I odmah je znala da nije u pitanju kriminalac, već pravi biznismen, jedan od onih za koje mislimo da ih možemo sresti samo na koktelima ako imamo sreće da budemo pozvani.

Na trenutak su oboje bili zbunjeni tim susretom, ali se stanar prvi snašao, nasmešio i pružio joj ruku.

– Ti si, pretpostavljam, najmlađi član porodice.

– Da. Ja sam Doris, kćerka. Od mog brata ste kupili ovaj stan.

– Drago mi je što se konačno upoznajemo. Ja sam Milan.

Stisak njegove ruke bio je prejak za njenu krhku ruku. Napravila je bolnu grimasu.

– Oprosti, ponekad zaboravim kako treba da se ponašam prema nežnim ženama. Možda je to zato što uglavnom srećem karijeristkinje, a one se rukuju kao da obaraju ruke.

Smejao se tako da je obasjavao sve oko sebe i nije sklanjao pogled s njenog lica. Doris je bila zbunjena. Očekivala je mnogo

manje od stanara. Nikad nije ni pomislila da bi mogao biti u pitanju neko poput Milana.

– Nema problema. Drago mi je što smo se upoznali.

Pojurila je niz stepenice, kao da beži od đavola. Skoro da je potrčala do autobuske stanice. Autobus je odmah naišao i ona je odahnula.

Nikad nije stigla na posao tako rano.

12. POGLAVLJE

Sneža je insistirala da je to veče povede nekud na večeru. Čule su se dok su bile na poslu. Doris je želela da se vide nakratko, ali Snežin raspored je bio pretrpan.

– Ali večeras sam slobodna. Hajde da dođem po tebe oko osam i da lepo večeramo. Muka mi je što te viđam samo na pauzama između sastanaka.

Doris nije često boravila noću van kuće. Od kad je Borko otišao za Barselonu, njene noći su bile prilično jednolične. Uglavnom se odmarala, čitala knjiga, dopisivala se s Borkom i spavala. Naviknuta na takav raspored, nije baš bila voljna da ga menja. Ali želela je da vidi prijateljicu, pa je zato i pristala.

Kad se tog dana vratila s posla, džipa nije bilo ispred kuće. Nije se pojavio ni kad je u osam i deset Sneža napokon svojim mercedesom stigla po nju. Otišle su u jedan od skupljih restorana u gradu, u kom je Sneža volela da jede jer su tamo dolazili ljudi poput nje – oni koji su svoje velike plate zarađivali radeći po čitav dan, pa nisu ni imali gde da ih troše osim na mestima na koja su išli da bi bili viđeni.

Doris je znala šta je čeka, pa se potrudila da ne odudara od njih svojim izgledom. Obukla je crnu kratku haljinu s pristojnim dekolteom i prebacila crvenu maramu oko ramena. Podigla je smeđu kosu u punđu i našminkala se jače nego inače. Sneža ju je pohvalila da dobro izgleda, a to je bio kompliment jer je ta žena imala vrlo istančan ukus kad je oblačenje u pitanju. Na Sneži je bio skup „prada“ kostim i pravi biseri oko vrata.

Naručile su brdo hrane i Doris je tek tad shvatila da njena prijateljica ima da joj saopšti nešto važno.

– Dobro, da čujem koji je povod ovoj gala-večeri?

Sneža se najpre nasmešila, a onda pokazala ruku. Na jednom važnom prstu bio je velik prsten.

– Ovo je poklon od Nebojše!

Doris ju je zbunjeno pogledala jer Sneža nije često koristila imena kad bi govorila o svojim muškarcima.

– Objasni ko je Nebojša. Biznismen iz Novog Sada?

– Da! On se zove Nebojša! Juče mi je dao prsten i pitao da li bi mogli da podignemo vezu na viši nivo.

– Sjajno! Baš sjajno!

Doris je ustala i zagrlila drugaricu, iskreno se radujući što je napokon našla nekog jer se Sneža često plašila da bi zbog karijere mogla da ostane sama do kraja života.

– Nisam se ni trenutak dvoumila. Rekla sam da sam spremna, a on je izvadio prsten. Mislim da sam od tada najsrećnija osoba na svetu.

Doris se divila tolikoj euforiji. Snežine emocije su izbijale iz svakog pokreta, iz svake reči.

– Vidim koliko si srećna i stvarno mi je drago zbog tebe. Želim ti da to traje zauvek, da budeš uvek tako nasmejana i puna volje pored tog Nebojše.

– Imam osećaj da ću biti.

Onda je počelo detaljno prepričavanje dana i trenutaka koji su prethodili prstenu. Doris je sa zadovoljstvom slušala prijateljicu, uživajući u njenoj sreći.

Međutim, dva sata kasnije, kad je došla kući, osetila je ogromnu tugu. Sela je za kompjuter i napisala Borku poruku. Nije bio onlajn, jer to nije bio dan kad bi se oni, po nekom nepisanom pravilu, dopisivali. No, Doris je imala želju da mu kaže da joj nedostaje.

Nešto kasnije legla je u krevet i pitala se zašto ona nikad nije osetila takvu euforiju kao Sneža. Da li je to bilo samo zato jer su

Borko i ona bili predugo zajedno, pa je i priča o veridbi i o braku dolazila polako, razvijala se, a nije se desilo da je Borko iznenada zaprosi kao što se to desilo Sneži s njenim biznismenom Nebojšom? Doris se čak zapitala da li je nedostatak uzbuđenja, euforije, pokazivanja zaljubljenosti znak da se zaista radi o navici, a ne o pravoj ljubavi. Svašta joj je prolazilo kroz glavu.

Ipak, poslednje pitanje koje je sebi postavila pre nego što je utonula u san bilo je zašto Milanov džip još nije stigao pred kapiju.

13. POGLAVLJE

Te subote došla joj je tetka u posetu. Doris je ručala s njom i roditeljima, ali se nakon toga izvinila rekavši da se ne oseća najbolje i otišla na svoj sprat. Malo je lagala, njeno zdravlje je bilo u redu u tom trenutku, no tetka je umela mnogo da davi i niko nije mogao da dođe do reči od nje, pa je Doris želela da se odmori od njenog pričanja.

Uzela je knjigu koju joj je Sneža poklonila, rešena da je napokon pročita. Nakon svega nekoliko strana čula je tiho kucanje na ulaznim vratima. Prevrnula je očima, sigurna da je tetka došla da je još malo gnjavi pre odlaska. Otvorila je vrata, napravivši unapred grimasu bola i pospanosti. Ali to nije bila pričljiva tetka, već Milan.

Postiđena zbog svoje plave trenerke razvučene na kolenima i obične crne majice koja joj je služila kao kućni dronjak, Doris se stidljivo sakrila telom iza vrata. Virila joj je samo glava.

– Nadam se da te nisam prekinuo u nečemu?

– Ne, ne, malo sam se odmarala.

– Izvini. Mislio sam, ako si raspoložena, da siđeš do mene da popijemo kafu. Već sam prilično dugo ovde, a osećam se još kao da sam neki uljez, kao da sam nešto narušio. Voleo bih da mi se taj osećaj izgubi, nije baš lako živeti s njim.

Doris je znala o čemu on priča. Niko se nije mogao navići na novog stanara, a to se sigurno reflektovalo i na njega. Pomislila je kako bi lako mogla reći i njemu da se ne oseća najbolje i tako odbiti taj poziv na bolje upoznavanje. Ali nešto ju je vuklo da pristane. Bio je suviše ljubazan i lep da bi ga ignorisala. Možda je zaslužio šansu, pomislila je.

– U redu. Samo mi daj pet minuta da se upristojim, pa ću da siđem.

– Zašto da se upristojiš?

– Pa...

Otkrila se, sklonivši se od vrata. Nasmejao se kao dete.

– Izvrsno izgledaš. Baš domaćinski. Pogledaj mene i ja sam u trenerci.

Da, ali njegova trenerka je bila savršeno ispeglana, nova, bez ijedne zamerke.

– Hajde, siđi odmah, nema potrebe da se uređuješ zbog mene. Nisam ja to zaslužio.

Nije imala izbora. Krenula je sprat niže za njim.

14. POGLAVLJE

– Kakvu sam kafu skuvao?

Doris se nasmejala.

– Tvoj kafe-aparat kuva odličnu kafu.

– To je kao da sam je sam spremio. Ja sam ga izabrao i kupio.

– Može i tako da se gleda.

Svidelo joj se kako je uredio stan. Nije bilo puno stvari, taman toliko da bude prostrano, udobno i moderno. No, s tugom se prisećala Banetovog nereda, njegovih pretrpanih polica, razbacanih stvari i postera po zidovima koje je Zorana skinula čim se uselila.

– Zamišljena si?

– Nedostaje mi brat.

– Tako sam i mislio. Kako je on, inače? Nisam ga video od kad smo završili sve oko prodaje stana.

Doris je pocrvenela. Nije mogla ovom strancu da kaže da ga ona nije videla i duže od toga.

– Dobro je. Retko se vidamo, oboje radimo.

– A verujem da ti njegova verenica baš i ne prija?

Pogledala ga je s čuđenjem. Kako je on mogao da zna kako Zorana nije osoba koju bi ona mogla da voli?!

– Nemoj da se čudiš. Upoznao sam tu devojkicu kad sam dolazio da gledam stan. A kad sam tebe video, odmah sam shvatio da vas dve ne možete nikad da se sastavite. Previše ste različite.

– Kakva sam to ja, a kakva je ona? Šta si ti mogao da naslutiš za tako kratko vreme koliko si video mene ili Zoranu?

Bila je malčice iznervirana njegovim mešanjem u porodične stvari. Znala je da on nije mislio ništa loše, samo je iznosio svoje mišljenje, no bila je ipak spremna da mu pitanjima stavi do znanja

kako je apsurdno da uopšte razmišlja o njenoj porodici i njihovim problemima.

– Prosto je. Verenica tvog brata je namazana, lukava, prepredena žena koja je spremna da manipulira ljudima da bi ispunila svoje želje. Ti si mirna, povučena, možda suviše skromna osoba koja je spremna samo da manipulira sobom da bi ispunila tuđe želje.

Bila je šokirana ovim što je čula. Iako je bilo očigledno da ju je stavio iznad Zorane, njegov opis nje same ju je povredio. Zazvučao joj je kao da je vredna sažaljenja. A Doris je znala da ne želi tako da izgleda u njegovim očima.

– Baš me zanima kako si ti mogao tako da pročitaš nas dve za tako kratko vreme?

– I to je lako objasniti.

– Reci mi, nauči me da i ja procenjujem ljude kad ih sretnem na stepeništu ili ih vidim dok razgledam stan.

Znala je da joj je ironija jako uočljiva u glasu, ali nije ju bilo briga. Milan je, kao da to ne primećuje, nastavio.

– Način pozdravljanja, odeća, pogled, osmeh, prva rečenica koju izgovorimo prilikom upoznavanja, sve to može mnogo toga da kaže o čoveku. To je ono što se zove prvi utisak.

– Znam ja šta je prvi utisak.

– Onda znaš i da ti ostavljaš potpuno drugačiji utisak od Zorane pri prvom susretu?

– Znam...

Osetila se glupo, kao da ju je dobri, strpljivi učitelj naveo da sama shvati kako postavlja glupa pitanja. Rešila je da ona sad postavi njemu jedno mnogo pametnije pitanje, pa da vidi kako će se ovaj put snaći.

– Zašto si ti kupio baš ovaj stan?

Uspela je da ga zbuni. Na trenutak ju je pogledao kao da je nije dobro razumeo šta ga pita.

– Da, to te pitam. Zašto baš ovaj stan? Zato što je bio jeftin?

– Ne baš. Bio je jeftiniji nego neki drugi stanovi slične kvadrature koje sam gledao, ali daleko od toga da mogu da kažem da je jeftin. Nijedan stan danas nije jeftin.

– Zašto onda? U porodičnoj je kući, ne vidim kakvu perspektivu života vidiš u stanu koji se nalazi između dva sprata koja pripadaju jednoj porodici. Da li ćeš tražiti svoj deo dvorišta? Šta kad jednom osnuješ porodicu? Da si ovaj stan iznajmio, bilo bi mi jasno. Ali kupovina... Koliko ja znam, kupuju se cele kuće, a retko samo spratovi u porodičnim kućama.

Milan se nakašljao.

– Primećujem da ti nisi baš srećna što sam ja ovde.

– Dobro primećuješ. Ali to je odluka mog brata i stvar je gotova. Mene samo zanimaju tvoji motivi.

– Da je nisam kupio ja, uzeo bi je neko drugi. Prosto mi se sviđa ovaj kraj. I došlo mi je u pravo vreme. Eto, bez nekog zadovoljavajućeg objašnjenja za tebe.

Naravno, Doris nije svarila odgovor, ali je shvatila da je iluzorno da dalje pita bilo šta.

– Da li te još nešto zanima?

– Ne...

– Ja sam dugo živeo u Italiji, tamo sam se školovao i radio do pre dve godine kad sam došao ovde jer sam dobio dobru ponudu za posao. Do pre nešto manje od dva meseca živeo sam u kući koju je za mene iznajmljivala firma za koju sam radio. Onda se ta firma pripojila velikoj telefonskoj kompaniji i ja sam čekao da vidim kakav će dalje biti moj status, da li ću morati da razmišljam o drugim ponudama koje nisu vezane za Beograd ili ću moći da planiram budućnost ovde. Na moju sreću, kompanija me je

postavila na vrlo odgovorno mesto, tako da ostajem ovde. Tad sam rešio da kupim stan.

Doris ga je pitala o kojoj je telefonskoj kompaniji reč. Kad joj je rekao, shvatila je da je u pitanju ista kompanija u kojoj radi njena prijateljica Sneža. No, to mu je prećutala.

– A tvoja majka mi je rekla da si ti na fakultetu? Tamo radiš?

– Da. U administraciji.

– Vidim u novinama da su vas pritisli zbog nekih prljavih poslova? Pranje para, čini mi se?

– Ja s tim nemam veze. Ali istina je, pritisli su nas. I moguće je da ću uskoro ostati bez posla.

– Razmišljaš li o nekom drugom poslu ako se to desi?

– Ne... uopšte se ne usuđujem da mislim o tome. Možda ću se ja odeliti odavde. To je najverovatniji mogući put.

– Daleko?

– Da. Prilično.

Nije želela da započne priču o Borku. Nekako joj je delovalo prljavo da s prelepim muškarcem koga je odlučila da ne podnosi razgovara o svom ljubavnom životu. Zato je brzo ustala.

– Hvala na kafi. Vreme je da idem. Morala bih da provedem još malo vremena i s tetkom pre nego što ode.

Milan je ustao za njom. Kad su zastali pred vratima, učinilo joj se da su preblizu jedno drugom. Njegov dah je osećala na svom licu, a i njegov parfem, specifičan i privlačan. Zadrhtala je. Telo joj se pobunilo. Uplašena onim što oseća, otvorila je vrata i potrčala ka svom stanu. Iza sebe je čula njegov glas.

– Vidimo se, Doris.

Nije bila u stanju da mu odgovori.

15. POGLAVLJE

Već narednog dana pozvala je Snežu i insistirala na tome da se vide. Nekako su uspele da se organizuju oko jedan sat i da se sretnu na uobičajenom mestu za sastanke, kafiću u ulici.

– Šta je bilo toliko važno?

– Moram nešto da te pitam o jednom čoveku koji radi u tvojoj kompaniji.

– Doris, mnogo ljudi radi u mojoj kompaniji.

– Ovaj bi trebalo da je od onih na funkciji. I da je skoro došao.

– Da, bile su neke promene, ali opet nisam sigurna da li znam baš sve. Ime i prezime?

Doris se zbunila. Milanu nije znala prezime, a to joj je u ovom trenutku delovalo apsurdno da ne zna prezime čoveka koji stanuje u njenoj kući.

– Prezime ne znam. Zove se Milan. Radio je u nekoj firmi koju je kompanija pripojila. Nekad je živeo u Italiji.

Sneži su odjednom oči zacaklile.

– Ma sigurno misliš na Lepotana!

– Lepotana?

– Da, Milan Pavić, ali ga mi, žene, interno zovemo Lepotan jer je prelep. Da nisam zaljubljena u Nebojšu, on bi bio moja meta. Mada, koliko god bila sigurna u sebe, moram da priznam da su mi šanse male. Taj kao da stavom govori da ne meša posao i zadovoljstvo. A i mogu da zamislim koliko ga jure i spopadaju van kompanije kad je kod nas tako popularan. Čekaj malo, odakle ti da pitaš za njega? Poznaješ ga?

- Da. On je kupio Banetov stan.
- Milan stanuje kod tebe? Ne mogu da verujem!
- Da. On je taj uljez koji nam se uvukao u kuću.

Sneža nije mogla da skine osmeh s usana. A Doris je u tom osmehu prepoznala i nešto što nije izgovoreno, pa je odmah počela da se pravda.

– Nisam te pitala za njega jer mislim isto što i druge žene u kompaniji, već me zanima kakav je lik, kakvi su mu životni planovi, ko je, šta je. Ipak o njemu ništa ne znam, a stanuje u mojoj kući.

– Nema potrebe da se braniš odmah. Nisam ništa rekla.

– Ali se smeješ tako da mi je jasno šta hoćeš da kažeš.

– Ne možeš da me ubediš, Doris, da nisi ni jednog trenutka pomislila kako je Milan zgodan i privlačan muškarac.

Doris je smatrala da je najbolje da slaže svoju prijateljicu.

– Naravno da nisam! Videla sam ga dva puta do sada i ne želim tako da mislim o njemu.

– Lažeš me, lažeš!

– Možda ti i ja nemamo isti ukus, a?

– Možda, ali on je po svačijem ukusu.

Doris bi rado priznala da je Sneža u pravu, no znala je da bi je to pokopalo kod drugarice.

– Htela sam da te pitam da li znaš nešto više o njemu. Hoću da budem svesna kakav mi je čovek u kući. To je sve.

– U redu, ako ti tako kažeš, ja ću da se pravim da ti verujem. U kući ti je jedan prelep, preozbiljan, prezaposlen direktor razvoja, s velikom platom i malo slobodnog vremena. To je sve što ja mogu da te obavestim jer nije baš razgovorljiv, pa malo znamo o njemu. A sad ti meni reci kad ćeš da me pozoveš na kafu da probam malo privatno da upoznam direktora razvoja?

– Nemoj da se šališ s tim. Sve i da dođeš kod mene, teško da ćeš ga videti, nije baš često kod kuće.

– Da li ti to smeta?

Ovo je ponovo bila provokacija i Doris je rešila da na nju ne odgovori.

– Hajde da popijemo ovu kafu na brzaka, moram nazad na fakultet, opet su oni inspektori tamo. Ako nešto saznaš o Milanu, javi mi.

– Naravno. Nego, ima li nešto novo s Borkom?

– Ne, šta bi bilo?

– Pa, razmišljaš li o tome da li ćeš napokon da se udaješ? Znam da će ti sad, kad si dobila komšiju kao što je Lepotan, biti mnogo teže da se odlučiš za Barselonu, ali nadam se da te to neće baš sasvim izbezumiti.

– Ne zezaj me, Milan nema ništa s mojom odlukom i zbog njega se sigurno ništa neće promeniti.

– Videćemo...

Doris je smatrala da je njena prijateljica počela da preteruje sa zadirkivanjem.

– Šta to treba da znači?

– To znači da mi se javlja kako Milan neće ostati samo uljez u tvojoj kući.

– Nego?

– Ne znam, za početak je i ovaj predosećaj dovoljan.

Prijateljice su se rastale u različitim raspoloženjima – Sneža se smeškala, a Doris se pomalo ljutila zbog toga.

16. POGLAVLJE

Borko ju je nazvao tačno u minut kad joj je napisao u poruci da očekuje poziv. Veze sa Španijom su bile loše, ali je uspela da mu u glasu prepozna neku nervozu.

– Borko, je li tamo sve u redu?

– Jeste. Uglavnom. A kod tebe?

– Ovde je i dalje po starom. Nedostaje mi Bane i razmišljam da li da ga pozovem.

– Pozovi ga, brat ti je.

– Znam, ali još ne mogu da shvatim kako je mogao da uradi to što je uradio. I plašim se njegove reakcije. Šta ako ne bude hteo da me vidi?

– I on je, siguran sam, tebe poželeo da vidi. Dobar je on momak, malo nagao i brzoplet, ali ti znaš da te voli i da sigurno i on pati što niste u kontaktu.

– Hvala ti, uvek umeš da me utešiš.

– Znam kako se Bane oseća jer se i ja slično osećam.

Doris je tek sad shvatila kuda ovaj razgovor zapravo vodi. I osetila je da ne sme da vrda, mada nije znala hoće li ona ovaj put biti utešiteljski raspoložena.

– I ti meni nedostaješ, ljubavi.

– Ako ti nedostajem, zašto ne dođeš ovde?

– Nisam još spremna. Mama i tata su sad sami. Moram da budem s njima bar neko vreme.

– Oni mogu sami i oni žele da ti dođeš ovde i budeš sa mnom. Nemoj da se na njih vadiš. Doris, ja moram da znam šta je u tvojoj glavi. Ovo više nema smisla. Toliko smo dugo bili zajedno i sve među nama je već bilo rešeno. Da sam ostao u Beogradu, već bi se

venčali. Ne znam što se dvoumiš, što odugovlačiš. Ne voliš me više?

– Borko, ne lupaj gluposti! Volim te kao i pre. Samo je selidba tako daleko za mene velik korak.

– Nije toliko velik ako me voliš i želiš da provedeš život sa mnom.

Doris je osetila kao da je neko guši. Nije volela pritiske u životu, a nije ni znala da se izbori s njima.

– Zašto sad baš toliko insistiraš da pričamo o tome?

– Svaki put te puštam da govoriš o problemima na poslu, u kući, o nekim drugim stvarima. Iskreno, Doris, ne verujem da ću moći dugo da izdržim.

– Ali bila sam za Novu godinu tu! Kako ja mogu da izdržim, a ti ne?

– Ne razumeš. Muško sam. Okružen sam ženama, potrebna mi je pažnja. Potreban mi je seks. Potreban mi je neko pored mene ovde gde sam ipak još stranac, gde se ne govori moj jezik, gde nije baš jednostavno svaku noć doći kući i leći u krevet s nostalgičnim mislima.

Doris je bila preneražena ovim Borkovim priznanjem. Nikada pre se on nije žalio. I kad bi joj govorio da želi da ona dođe, to bi potkrepio ljubavlju, a nikako manjkom nečeg drugog.

– Borko, razumem te. Ali ja sad ne mogu da ti kažem ništa. Ne mogu još da donesem tu odluku.

– Da me zaista voliš kao što je potrebno za brak, ti ne bi čekala ni trenutka, već bi odmah došla kod mene. Mislim da to nije ljubav s tvoje strane.

Te reči su joj bile poznate. Već ih je čula od Sneže, ali nije htela da poveruje da su istinite. Tolike godine je bila s Borkom i bila mu je verna. Nije mislila niti želela nekog drugog muškarca. Nije joj nedostajalo koketiranja i nije dozvoljavala udvaranja. Zaista je

mislila da je Borko jedini s kojim bi mogla da zasnuje porodicu. Jedino nije mogla da se odluči kad.

– Grešiš ako tako misliš, Borko. Možda ljubav nije svima ista. Možda kod nekog budi euforiju, a nekog čini opreznim.

– Ja samo znam da moja ljubav ne želi da se kvvari time što ću u trenucima usamljenosti ili potrebe otići s drugom ženom i to kriti od tebe čitavog života. Ako već mora da se pokvari, neka bude na drugi, bolji način. Neka se rastanemo kao prijatelji, i to je to.

Ćutala je. Imala je samo jednog momka pre Borka i ona je raskinula s njim tako što mu se nije javljala na telefon sve dok nije odustao. Ovo je mirisalo na prvi raskid u njenom životu.

– Hoćeš da kažeš da je najbolje da sad prekinemo?

– Hoću da kažem da moje strpljenje da te čekam polako dolazi do kraja. Svakako da ću ti reći pre nego što odlučim da ljubav ili bar strast potražim na drugom mestu, negde bliže sebi. Ali upozoravam te da se taj dan bliži, ma koliko ga ja gurao od sebe. A tebi, Doris, ako je stalo do mene, ostaje samo da doneseš konačnu odluku.

Završili su razgovor čudno, bez nežnosti, bez poljupca za laku noć. Kad je legla u krevet i pokušala da zaspi, vratila su se sećanja na neke trenutke provedene s Borkom. Ali ni to nije pomoglo da odluči šta da radi.

17. POGLAVLJE

Nedelju dana nakon tog razgovora, negde oko devet uveče, čula je kako sa sprata ispod dopire ženski smeh. Odzvanjao je stubištem, potiskujući udarce štikli o stepenice. Bilo joj je jasno da je Milan imao gošću. Čitala je knjigu, ali nakon što je smeh zamukao, nikako nije mogla da se koncentriše i vrati na čitanje. Umesto toga izašla je na terasu i udisala vazduh koji je najavljavao proleće. Nije htela da prizna, naravno, ali osluškivala je zvuke iz stana ispod. Čula se muzika, uobičajena lagana, kakva je inače i dopirala iza Milanovih vrata. Pitala se ko je ta žena koja se glasno smeje. Mogla je biti njegova prijateljica, sestra, rođaka, koleginica. Mogla mu je biti i devojka koju je prvi put doveo u nov stan. Možda i neka usputna, koju će iskoristiti da relaksira telo.

Nerviralo ju je što ne čuje glasove, a onda je nervirala i samu sebe što gura nos gde mu nije mesto. Postidela se radoznalosti koju je osetila. Vratila se u stan i upalila televizor, no nije ništa joj nije moglo odvratiti pažnju od Milana i ženskog smeha.

Sat vremena kasnije sišla je do roditelja. Majka je već bila u krevetu, dok je otac popravljao mašinu za veš. Bio je iznenađen kad je video kćerku, jer Doris nije imala običaj da u kasnijim večernjim satima, nakon što večera, dolazi kod njih.

– Jesi li dobro?

– Jesam, tata. Uhvatio me je neki nemir, pa sam sišla da vidim da li ste budni.

– Majka ti je zaspala, danas se umorila jer mi je pomagala da sredim garažu. A ja ću uskoro na spavanje, samo da popravim ovo čudo.

– U redu... idem onda i ja na spavanje.

– Doris?

– Da, tata?

– Da li se... da li si, možda, videla ili čula Baneta?

Znala je da Bane svima nedostaje. A otac je bio previše ponosan da ga potraži.

– Nisam. Ali razmišljam da ga nazovem. Volela bih da znam da je dobro.

– Učini to, pozovi ga. Ja ne mogu, još sam ljut na njega i mislim da je red da on mene prvi potraži. Ali ti... vas dvoje ste ipak vezani i sigurno je da bi se on obradovao da ga potražiš.

Odlučila je da to odmah sutradan uradi, makar da bi ocu i majci mogla da kaže kako je njihov sin.

– Hoću. Sutra ću ga pozvati.

Bilo joj je teško što otac sve drži u sebi i bori se s ogromnom prazninom koja je ostala nakon Banetovog odlaska. Na prvom spratu ju je iznenadilo otvaranje vrata. Skoro se sudarila s plavušom u ljubičastom mantilu i ljubičastim cipelama. Iza nje se pojavio Milan.

– Doris, dobro večer.

Bio je, očigledno, pripit. Oči su mu se caklile, a njegova uvek uredna garderoba bila je skroz pogužvana. I plavušina kosa je bila raščupana, a maskara razmazana ispod jednog oka. Znala je šta su njih dvoje radili u stanu.

– Dobro večer.

Brzo se popela uz stepenice i zatvorila se s olakšanjem u svoj stan. Nešto kasnije čula je kako se džip ispred kapije pali i odlazi. Bila je besna, mada nije mogla ni sama da nađe opravdanje za taj svoj osećaj. Prosto ju je nerviralo što je Milan pijan i što su plavušine štikle tako jako odzvanjale stepeništem. Nakon pola sata ponovo je čula džip, a ubrzo i nespretne korake. Za čudo, nisu se

zaustavili na prvom spratu, već ispred njenih vrata. A onda je zakucao. Otvorila mu je iznenađena tom kasnom posetom.

– Izvini ako dolazim kasno, mada još nije ni ponoć, ali znam da ti rano odlaziš na spavanje i da nisi baš neka noćna ptica.

Smejao se tako slatko da je poželela da može da ga poljubi, makar u obraz. Ličio je na nakon tinejdžera koji dolazi na vrata devojci s unapred pripremljenim objašnjenjem zbog čega je došao kod nje.

– U redu je, još nisam legla. Da li ti je nešto potrebno?

– Malo razgovora s normalnom devojkom. Ako nije problem...

Naslonio se na dovratnik i samo se smešio. Nije razumela šta je mislio ovim što je rekao, ali ipak mu je pokazala da uđe.

Strovalio se na trosed i prihvatio da mu Doris skuva kafu.

– Popio sam više nego što treba. Kafa bi mogla da me uprismoji.

18. POGLAVLJE

Nakon desetak minuta kafa mu je bila u ruci.

– Odavno nisam popio ovako dobru domaću kafu.

Doris je sela na pod i posmatrala ga. Bio je raščupan. Njegova crna elegantna košulja sasvim se izgužvala. Cipele je spustio kraj troseda, a jaknu prebacio iza glave. Podigao je noge i izvalio se. Možda bi joj zasmetalo da je to učinio neko drugi, ali Milan je bio kao stvoren za takav položaj.

– Izgleda da te je dotična dama dobro opila, a primetila sam da si i ti nju. Svaka čast ako ste u tom stanju i mogli nešto da napravite.

Milan se kikotao, dok je Doris razmišljala da li je normalna kad mu govori tako direktne i lične stvari. Pokazivala je toliku radoznalost vezano za Milana da je samu sebe začudila.

– Nas dvoje smo mogli samo da napravimo jedan koktel od votke i viskija! A to bi se teško svarilo.

Kao da je odahnula što se ovo moglo protumačiti kao da se među njima ništa nije desilo osim zajedničkog pijanstva. Ali ipak je želela da zna još nešto. Smatrala je da je sjajno što je pijan, tako da njena pitanja neće analizirati i neće otkriti šta se zaista iza toga krije.

–Koliko sam ja videla, bilo je tu raščupane kose i razmazane šminke. Nije baš da se ništa nije dogodilo, zar ne?

On se i dalje kikotao kao malo dete.

– Kako si uspela da primetiš te detalje? Imaš oštro oko, svaka čast. Ma, ništa se nije desilo, odbranio sam se viteški.

– Ti si se odbranio?

– Pa da! Misliš ti da sam ja sad pijan kao letva bez razloga? Ma neee! Sve to ima svoje.

– Reci mi koji je razlog za tako žestoko pijanstvo.

– Morao sam da napijem nju da ona ne bi bila sposobna da me napada. A dok sam napijao nju, napio sam i sebe. Vidiš, jednostavno.

– Ja nisam znala da se devojke dovode kući da bi se od njih branilo, i to još alkoholom. Nekad se, koliko se sećam, dovodilo kući i napijalo da se devojke ne bi branile.

– A je li tebe nekad neko napio i odveo svojoj kući?

Nije želela da skreću s teme koja je nju zanimala.

– Prvo ti meni reci šta se desilo s tvojom devojkom.

– Nije mi to devojka. To mi je koleginica s posla. Ona ti je sekretarica generalnog. Opasna je. A i dosadna. Kad se namerači na nekog, ne pušta. Bili smo na poslovnoj večeri i nije se odvajala od mene. Posle me još generalni zamolio da je vozim kući, a ona spopala da idemo do mene, pa da idemo. Nije htela da mi kaže gde stanuje. I tako sam se ja mislio šta ću s njom – da l' da je ostavim bilo gde na ulici, al' bojim se da će sutra direktor da misli da sam bezobzirni ološ. Tako sam ja smislio da je dovedem ovde i napijem. Pila je dok nije počela da povraća, a onda joj malo došlo do svesti i bilo je sramota, pa me molila da je odvezem kući. Znaš šta je najbolje u svemu tome?

– Šta?

– To što ne verujem da će sutra ili bilo kad više imati obraza da me muva.

Ponovo se zakikotao. Doris je imala silnu potrebu da ga dodirne, da mu provuče ruku kroz kosu, da mu se nasloni na grudi. Jedva se suzdržavala.

Tada se on okrenuo na stranu i zagledao se u nju.

– Jesi li usamljena, Doris?

Trgla se. Ovo pitanje joj nije prijalo.

– Naravno da nisam. Odakle ti to?

– Nigde ne ideš. Posao, kuća, posao. Svaki put kad dođem kući uveče, tebi gori svetlo. Kako to da nisi usamljena?

– Prosto nisam. Tako mi se sviđa da živim od kad je...

Zastala je. Borkovo ime se činilo neprilagođeno za izgovaranje u ovoj situaciji.

– Od kada je... šta?

– Ništa. To nije za tvoje uši. Moja lična stvar.

Podigao je ruke.

– U redu, ako nećeš da mi kažeš. Popiću kafu i idem. Samo sam hteo da te vidim.

Iznenadila se.

– Hteo si mene da vidiš? Zašto?

– Ne znam. U mom svetu karijerista i japija nema devojke koja otvara vrata u trenerci i krije se iza vrata. Nema ni onih koje izgledaju tako sveže, čisto, prirodno kao ti. Nema smirenosti koja se tebi čita s lica. Ti si kao neki anđeo koji živi iznad mene, uvek je tu negde. Čudno, zar ne?

Složila se. Nije mogla da razluči da li je sve ovo što je rekao o njoj pohvala njoj kao ličnosti ili njenom načinu života kako ga on vidi i koji je potpuno drugačiji od njegovog.

Popio je kafu skoro u jednom gutljaju, a onda ustao, lelujući se još malo.

– Hvala, anđele. Sad idem, ujutru će me glava rasturati, a imam čak tri važna sastanka. Samo da preživim...

Nije uspela da se sabere kad se primakao i poljubio je u obraz. Otvorio je vrata i polako sišao stepenik po stepenik. Tek kad je čula da je ušao u svoj stan, Doris je zaključala vrata. Dodirnula je obraz. Činilo joj se kao da gori. Svuda oko nje bio je miris njegovog parfema.

19. POGLAVLJE

Sutradan je bila prilično dobre volje. Čim je stigla na posao, rešila je da ispuni svoju i očevu želju, onu koju je bilo teško izgovoriti ali i pokrenuti, pa je uzela telefon u ruke. Oklevala je neko vreme, a onda okrenula Banetov broj telefona. Zvonio je i zvonio. Čekala je s nemirom da mu začuje glas, a bila je spremna na sve osim na to da on neće odgovoriti. Prekinula je i posle desetak minuta pozvala ponovo. Opet nije bilo odgovora.

Doris je bila razočarana. Nije smela da tvrdi kako je njen brat prepoznao broj fakultetskog telefona s koga ga je ranije često zvala, pa namerno nije želeo da joj se javi, ali nije mogla ni da bude sigurna kako je baš tad bio zauzet ili nije čuo zvonjavu i da je to jedini razlog zašto ne odgovara na njen poziv. Rešila je da čeka da sad on uzvрати, ukoliko bude nešto tako želeo.

Ali do kraja dana nije bilo Banetovog poziva.

A kad se vratila kući, nije bilo ni Milanovog džipa pred kućom. Sve to je delovalo na Doris da se oseti usamljenijom nego što bi trebalo.

20. POGLAVLJE

Sneža ju je čekala u kolima ispred zgrade fakulteta.

– Imam sat vremena, gladna sam kao vuk i idemo negde gde brzo spremaju hranu i gde ću popiti dobru kafu.

Doris se prisetila male kafane nedaleko od fakulteta, u kojoj je usluga zaista bila brza, a kafa domaća i jaka.

Kad su dobile ono što su poručile, Sneža je pokazala koliko je gladna. Jela je brzo i halapljivo, dok ju je Doris s užasom posmatrala.

– Koliko dugo nisi jela?

– Ne sećam se. Poslednje što pamtim jeste poslovna večera pre nekoliko dana, a od onda su mi u glavi samo neki mali, nikakvi, siromašni sendviči.

Doris je sačekala da Sneža polako uspori i tek onda joj postavila pitanje koje ju je već nekoliko dana proganjalo.

– Da li je Milan u vezi s nekom ženskom osobom s posla?

Sneža ju je pogledala s podignutom obrvom.

– Opa! Prvi put je bila priča da te interesuje samo ko je i šta je tvoj stanar, a sad već počinješ da se raspituješ i za neke stvari koje nisu baš u domenu opštih informacija!

– Zanima me i više od toga ko je i šta je. Eto, priznajem. Radoznala sam, ali nemoj odmah da misliš da sam se zaljubila ili nešto slično. Prosto, budi u meni interesovanje.

– Naravno da budi, stanuje u tvojoj kući i izgleda fenomenalno. Daj, Doris, meni bar možeš da kažeš. Ima tu nešto, a? Malo si bacila oko na njega?

Doris se pravila kako je uvređena.

– Misli šta hoćeš, ne vredi da ti objašnjavam.

– U redu, u redu, nemoj odmah da dižeš nos. Kad budeš spremna da priznaš sebi neke stvari, i to ne samo kad je Milan u pitanju, onda ćeš, nadam se, priznati i meni. Do tad ćemo se obe praviti da pitamo pitanja bez pravog razloga. Ne znam da li je u vezi s nekom ženom s posla. Ne bih rekla. Mislim da sam ti već spomenula da se drži previše nedodirljivo.

– A da li ga napadaju?

– Verujem da ga neke napadaju. Raznih nas tamo ima, puna kompanija žena. Među njima su i neke koje baš ne znaju da pročitaju kad je neko nezainteresovan.

– Je li takva i sekretarica generalnog?

Sneža se zbunila.

– Otkud ti to za sekretaricu generalnog?

– Prvo ti meni odgovori, pa ću ja tebi.

Sneža je i dalje bila zbunjena, no prijateljičin predlog je obećavao, pa se hitro potrudila da joj odgovori.

– Ne znam ja nju baš mnogo, sretnem je u njenoj kancelariji kad idem kod direktora. Nije mi baš simpatična. Po kompaniji se svašta priča, između ostalog da je nekad radila u finansijama, ali je imala aferu s nekim od kolega koji je bio oženjen, pa je ona pravila probleme i smicalice kako bi se on razveo, tako da su je premestili prvo u marketing, a onda ju je direktor uzeo za sekretaricu. Sposobna je i atraktivna, mada ja i dalje mislim da je malo pritupasta i da se previše šminka i nosi suviše drečave boje za jednu sekretaricu generalnog direktora velike kompanije. Ali to je moje mišljenje. A sad da čujem tvoj deo priče.

Doris je drugarici ispričala šta se dogodilo one večeri kad je Milan pijan došao na njena vrata, ali je preskočila neke detalje. Tačnije, predstavila je njegov dolazak kao veoma kratak i nije spominjala da ju je nazvao anđelom. Sve intimnije stvari je sakrila

kako bi kod Sneže održala utisak da se samo radi o sustanarskom odnosu.

Ali Sneža je bila očarana onim što je čula.

– Ne mogu da verujem! Sad sam se setila, pa svi smo bili na toj večeri. Sklopili smo važan ugovor, pa smo iznajmili restoran da proslavimo s poslovnim partnerima. Svi direktori, menadžeri i sekretarice bili su tu. Videla sam ja da Vesna, sekretarica generalnog, nešto stalno priča s Milanom. Baš mu se bila nakačila. Al' i meni se nakačio neki kreten, pa sam morala da gledam kako ja njega da se otarasim, a važna je faca u kompaniji s kojom smo potpisali ugovor i nisam smela baš da ga šutnem među noge pred svima. Tako znači, nabacivala mu se...

– Htela sam samo da vidim da li je od onih muškaraca koji svaki svoj neuspeh preokrenu u uspeh i kad su odbijeni, lažu da su oni sami odbili. Ali izgleda da nije lagao.

– Ne verujem da te je lagao. Mada mi je sumnjivo to što te noću posećuje.

– Rekla sam ti da je došao samo da se izvini ako je bio bučan.

– Ma da... kako da ne.

Doris je pustila Snežu da nagađa. Ali morala je sebi da prizna kako joj je laknulo što je Milan ipak bio od onih koji govore istinu.

21. POGLAVLJE

Ta sreda je počela katastrofalno. Na fakultetu su svi bili u nekoj žurbi. Ljudi u civilu su se najednom odomaćili i ponašali se prema zaposlenima sumnjičavo. Jedan od najstarijih profesora proneo je vest kako će se fakultet uskoro zatvoriti, samo se čeka da se nađe rešenje za studente koji su na sredini godine i koji nisu krivi zbog izbora fakulteta koji je u rukama nekih pokvarenih ljudi. Za Doris je reč tog uglednog profesora bila i poslednja. Znala je da će uskoro ostati bez posla i najgore joj je padalo to čekanje da se i zvanično neko obrati i kaže im da više nema potrebe da se dolazi na posao. Bila je očajna i sve do tri sata nije ništa drugo radila osim što je s koleginicama razgovarala o tome šta će koja činiti dalje. Za nju, činilo se, nema neke naročite perspektive. Traženje novog posla zvučalo je kao da je potrebno da bude spremna na višemesečna slanja biografije, odlaske na razgovore i razočaranja. Znala je u kakvoj državi živi i nije se zanosila kako će imati puno sreće u pronalaženju novog posla. Toliki su ljudi s ekonomskim fakultetima čekali svoju šansu, a ona je jednu imala i sad joj je oduzeta.

Pokušala je da se čuje sa Snežom jer joj je izgledalo lakše da svoju muku podeli s prijateljicom, ali se ova nije javljala na telefon. To je značilo da je jako zauzeta i da se Doris tog paklenog dana ne može osloniti na njenu podršku i na njeno društvo. Kad je stigla kući, poželela je da roditeljima saopšti šta joj se sprema, ali zatekla je zabrinutog oca koji je obletao po kući jer je majka imala jake bolove u glavi. Pomogla mu je i spremila na brzinu ručak, a onda i majci napravila čaj i kupila voće u obližnjoj prodavnici. Umor ju je stigao negde oko sedam sati uveče i popela se u svoj stan, bacila se

na trosed, podigla noge na tabure i uključila televizor. Misli su joj bile zbrkane. Znala je da će tek gubitak posla da je navede da ozbiljno misli o Barseloni i odlasku kod Borka. Nije imala snage da ovde počinja sve ispočetka, pogotovo što ju je negde čekao mnogo laganiji život. Slegla je ramenima, sama za sebe – ako je suđeno da se to desi, onda je ovo najbolji trenutak za odluku. Rešila je da kasnije pozove Borka i da ga pripremi na to da bi ona uskoro mogla da mu se pridruži. Čudno, ali nimalo se nije radovala svemu tome. Bila je ravnodušna. Prosto nije videla bolje rešenje, a da ne bude na teretu ni sebi samoj, a ni svojim roditeljima.

A onda je poževela da je nešto tog dana obraduje. Pomislila je na Milana. Njegov osmeh i njegova pojava unosili su uvek nešto drugačije u njen život – sveže, nepoznato, pomalo misteriozno, ali slatko. Privlačio ju je, bila je svesna toga, ali je smatrala da to ne može biti opasno. Njeno mesto je bilo pored drugog muškarca, a Milan je više u njenoj glavi bio prolaznik. Da, želela je da priča s njim. Zato se za desetak minuta osvežila, obukla je crvenu haljinicu do kolena i pokupila kosu u rep, stavila pudera na lice da bi prikrla bledilo, a onda se spustila do prvog sprata. Pokucala je nekoliko puta, no niko nije odgovarao. Tužna što njenog komšije nema i što se vraća u samoću svog kutka, Doris je ponovo legla na trosed i zagledala se u televizor. Nemir u glavi ju je terao da traži neki drugi način da ovaj dan rastrese, da se desi još nešto osim loših vesti na poslu. Pao joj je na pamet Bane. Od onog poziva kad mu je telefon uzaludno zvonio, nije joj odgovorio. Rešila je da pokuša još jednom. Sad je uzela svoj mobilni telefon i okrenula broj. Mislila je, ukoliko je zaboravio njen fiksni s fakulteta, definitivno nije njen mobilni. Ako se i ovaj put ne javi, to će definitivno značiti da nije spreman da razgovara s njom. Bar će znati na čemu je.

Ovaj put telefon nije dugo zvonio, ali se umesto očekivanog muškog glasa začuo neočekivan ženski. Nije bilo potrebno da Doris

puno lupa glavu o tome koga je dobila, ali je rešila da svoju nameru da se čuje sa bratom izgura do kraja.

– Halo?

– Dobro večer, Zorana. Doris je ovde. Da li mogu da dobijem Baneta?

Zorana kao da nije bila zbunjena što posle toliko vremena čuje Banetovu sestru. Njen glas je odavao takvu ravnodušnost da se čak i Doris zapitala da li ta žena ikako može da se iznenadi ili je uvek spremna na sve.

– Ne možeš. Bane je još na poslu. A i ovo više nije njegov broj, dao ga je meni.

– Da li on ima drugi broj mobilnog?

– Ima. Poslovni. Dobio je u na poslu novi broj.

– Mogu li da ga dobijem, pa ću ga pozvati na taj?

– Žao mi je, Doris, ali ne mogu da ti dajem Banetove poslovne brojeve.

Da joj je bila pri ruci, Doris bi je zadavila. Ovako, morala je samo da se pravi kao da nije iznervirana ne bi li nekako došla do brata i preskočila prepreku zvanu verenica.

– Dobro. Možeš li samo da mu preneseš da sam ga zvala, pa neka mi se javi kad bude mogao?

– Preneću mu.

– Hvala ti. Zdravo.

S druge strane se veza samo prekinula. Sad je Doris shvatila zašto joj brat nije uzvratio one pozive – verovatno nije ni znao da ga je zvala. Zorana mu je uzela broj, pa je tako kontrolisala koje pozive može da mu prosledi, a koje ne. Pitala se da li će mu sakriti i ovaj put da ga je zvala. Ukoliko se to desi, Doris je odlučila da će otići pravo do banke u kojoj je radio Bane i tako ga naći. Ipak ga zla devojka nije mogla sasvim sakriti od nje.

22. POGLAVLJE

Spremala se da pozove Borka i da nakon toga opere kosu i legne u krevet kako bi se ovaj loš dan što pre završio. Nekoliko puta ju je telefon izbacivao kod poslednjih brojeva, pa je nakratko odustala. Oprala je kosu, malo je prosušila i ponovo se dohvatila telefona. Ali ovaj put ju je prekinulo kucanje na vratima.

Sad je već prepoznavala Milanovo kucanje. Obradovana što će ga videti, s peškirom na glavi otvorila mu je i odmah se povukla unazad kako bi mu tim gestom pokazala da je dobrodošao i da može da uđe. Bio je u odelu, što je značilo da se tek vratio s posla. Godilo joj je što je prvo svratio do nje, ma iz kog razloga to bilo.

No, samo nekoliko sekundi kasnije shvatila je da loš dan i dalje uzima svoj danak. Milan je ušao kod nje, ali nije prihvatio da sedne. Lice mu je bilo namračeno, prvi put je videla da i on mrštenjem ume da napravi na čelu bore.

– Nešto nije u redu? Kao da si ljut?

– Da, ljut sam. Naravno da sam ljut.

– Zašto?

– Zato što nisam imao pojma da neke stvari pričam iz zabave devojci koja se druži s kolegicom s mog posla. I zbog toga cela kompanija priča o mom pijančenju sa sekretaricom generalnog.

Tad je Doris shvatila da je Sneža bez razmišljanja prepričala sve što je čula od nje o svom privlačnom stanaru. Posramila se, ali htela je da pokuša da se odbrani.

– Istina je da imam drugaricu koja radi s tobom, ali zašto misliš da bih ja njoj pričala o tebi?

– Ne znam. To ti meni reci.

Zagledao se u nju. Uopšte joj nije bilo lako da podnese te prodorne tamnoplave oči. Neki ljudi ljutnju pokazuju vikanjem, gestikulacijom, nerviranjem, besom. Milan je bio od onih koji su grdili pogledom, a najčešće je to bilo najgore.

– Možda je sekretarica pričala šta se desilo, zar ne?

– Čisto sumnjam da se Vesna seća svih onih detalja koje sad kompanija zna i koji se prenose od uva do uva. To je poteklo od tebe, Doris, a onda je to tvoja prijateljica iskoristila da se malo našale na moj račun.

Doris je shvatila da nema potrebe više da ga uverava u suprotno.

– Zaista mi je žao. Nisam razmišljala da će to tako da ispadne. Reći ću Sneži da prestane to da spominje, a tebi obećavam da te više neću spominjati.

– Ja bih te zamolio da tako i bude. Stvarno mi nije potrebno da se neke moje privatne stvari nađu na javnom konopcu. Pogotovo ne opijanje s ženama.

Učinilo joj se da se nakratko nasmejao. No, nije smela da se zakune u to. Zbunjena njegovim stajanjem nasred sobe, ponudila ga je kafom.

– Ne, hvala ti. Umoran sam, a imam da pročitam neke izveštaje večeras.

– U redu, drugi put. I ja sam umorna, imala sam naporan dan.

Želela je da ipak može da ga nagovori da provede s njom neko vreme. Milanova blizina joj je prijala. Koliko god da ju je privlačio, postojalo je i nešto opuštajuće u njemu što joj je popravljalo raspoloženje. A i htela je s njim da podeli sve brige koje su je mučile, čak i da mu kaže za Borka i za plan da ode u Barselonu i da se uda. Njegovo mišljenje bi joj mnogo značilo.

– Onda je vreme da se odmoriš od tako napornog dana. Vidimo se.

Naglo je izašao. Vrata za njim su se zatvorila, a Doris se osetila kao da je dobila packu zbog tračarenja i da ju je ostavio da samuje jer nije pokazala dovoljno poverenja. Ljutila se na sebe i na Snežu što su imale tako duge jezike, zbog kojih se obrukala kod Milana. Rešila je da od tog dana Sneži zaista ništa ne priča o njemu i da bar tako pokuša da ispravi pogrešno mišljenje koje je on sad imao o njima dvema, tačnije o njoj.

Zazvonio je telefon. Tek tad se Doris setila da ga je stavila na sto kako bi nazvala Borka. Ta želja je splasnula od Milanovog dolaska. Ali sad je telefon zvonio i bio je red da se javi. Nadala se da bi to mogao biti njen brat. No, prevarila se. Bio je to Borko.

– Ja sam taman krenula tebe da nazovem.

– Stvarno?

– Da. Već sam pokušavala da te dobijem, ali me je izbacivalo.

– Evo, sad sam ja dobio tebe. Ima li nešto novo?

Doris je znala da je vreme da mu kaže da se stvari menjaju i da ona polako donosi odluku da mu se pridruži. Do pre desetak minuta pomirila se s tim, no Milanov dolazak ju je ponovo poremetio. Odjednom, više nije bila sigurna da li je to jedino rešenje. Samu sebe je nervirala u toj neodlučnosti.

– Ništa posebno. Problemi na poslu su i dalje aktuelni, a brata još nisam uspela da dobijem jer mu je Zorana okupirala mobilni. Kod tebe?

Borko je kratko ćutao. Znala je da nimalo nije bio zadovoljan njenim odgovorom jer ju je, zapravo, pitao nešto sasvim drugo.

– Kod mene i ima i nema. Kako se uzme. Hteo sam da vidim jesi li razmišljala o onome o čemu smo prošli put pričali. Ali vidim da nisi, nema promene.

– Nije tako, Borko. Ima promena.

Sad je bio trenutak da se odluči. Osetila je u Borkovom glasu da joj vreme ističe. Zvučao je gorko, razočarano, čak i pomireno sa

sudbinom. Nije ga često viđala u takvim raspoloženjima, zato je i znala da je njegovom strpljenju kraj. Čekati još nekoliko dana i držati ga u neizvesnosti sada je delovalo skoro nemoguće.

– Kakvih promena ima, Doris? Pitao sam te šta ima novo, a ti si mi samo izbacila stare probleme.

– Znam. Ali nisam ti sve rekla.

– Onda mi reci sad.

– Mislim da... razmišljala sam da dođem kod tebe.

Ponovo je ćutao. A ta tišina je nekako plašila Doris. Trebalo je, po zamišljenom scenariju, da čuje Borkov uzdah olakšanja, možda čak i vrisak. Tišina se nikako nije poklapala sa svim tim.

– Halo, Borko? Da li si me čuo?

– Čuo sam te.

– Zašto ništa ne govoriš? Ne veruješ mi?

– Ne verujem ti da si tu odluku donela srcem. Da si mi rekla kako si shvatila da ti nedostajem i kako ne možeš više bez mene, ja bih sad skakao od sreće. Ali način na koji si rekla... bože, pa to nema veze s ljubavlju, koga zavaravamo ti i ja!

Bila je paralisana. Držala je slušalicu, a izgledalo je kao da razgovara s nekim strancem i kao da ništa ne razume šta joj taj stranac govori.

– Ne razumem te. Toliko dugo pričaš o tome da bi trebalo napokon da se odlučim i da se preselim kod tebe, a sad, kad sam to odlučila, ti mi govoriš kako to nema veze s ljubavlju. Borko, ti više ne želiš da ja dođem?

– Nisam siguran šta želim. Upoznao sam nekog.

Ovo je došlo iznenada, ali kao šlag na tortu na kraju ovog užasnog dana.

– Upoznao si nekog? Misliš neku ženu, devojkicu?

– Da. U stvari, znam je već duže vreme. Sećaš se devojke iz stana preko puta mene? Sreli smo je kad si bila ovde, pa si rekla kako ima divan osmeh.

Doris se setila niske kratko ošišane devojke sa savršenim zubima. Sreli su je jedne večeri kad su išli da joj Borko pokaže Barselonu noću. Sećala se kako je rekao da je ona rodom iz Splita, da u Barseloni studira slikarstvo i da se zaposlila u jednoj poznatoj galeriji.

– Da, misliš na onu Hrvaticu.

– O njoj se radi. Već duže vreme znam da njena osećanja prema meni nisu samo komšijska. Ali ja sam odolevao jer sam mislio da imam tebe. Nadao sam se da ćeš ti doći i stalno joj pričao o tome koliko te volim i kako nameravam da napravim s tobom brdo dece. Klaudija nije napadna. Ona je dobar prijatelj, pre svega, pa je ćutala i mirila se s tim da me nikada neće imati. Poslednjih nekoliko nedelja se intenzivno družimo. Ona mi mnogo znači, kraj nje nisam usamljen. I... počinjem da osećam nešto. Naravno, nije ni približno onome što osećam prema tebi, ali može se razviti u to.

Doris ga je slušala, a u očima su joj se skupljale suze.

– Zašto mi sve ovo govoriš?

– Rekao sam ti da ću biti fer do kraja. I rekao sam ti da ću ti nagovestiti kad mom strpljenju dođe kraj. A sad je taj trenutak. Doris, ja moram da znam kad dolaziš. Hoću da sad znam tvoje prave namere. Ako si samo na pola odluke, bolje da mi to kažeš. Budi fer i prema sebi, a i prema meni. Reci mi... imamo li ti i ja budućnost, ali onu kakvu oboje želimo, a ne onu koja nam je u ovom trenutku najbolja?

Svakako da su imali budućnost, mislila je. Svako misli da ima budućnost. Ali bila je tu i Borkova komšinica Hrvatica koja mu je poljuljala osećanja. Bio je tu i njen sustanar Milan koji je njoj uneo neka nova osećanja u život. Divila se Borku što ume iskreno da se

zagleda u svoje srce i što ga tako dobro poznaje da može da prognozira kako će se jednog dana možda zaljubiti u komšinicu. Ona u svoje srce nije mogla da se zagleda, nije smela, nije ga poznavala. Šta bi tamo našla? Koga? Borka? Da li bi onda umela da donese pravu odluku?

– Halo, Doris? Još si tu?

– Da... jesam.

– Hoćeš li mi odgovoriti?

Gubila ga je i imala je poslednju šansu da sve spase, da ga zadrži, da pobedi nad komšinicom. Znala je to, ali, za čudo, nije imala želje da pobeđuje. Možda je to saznanje bilo presudno da izgovori sledeće reči.

– Možda je najbolje da toj devojci daš šansu.

Borkov glas je podrhtavao. I on je očekivao da će se nešto u Doris prelomiti, da će ipak njena odluka biti drugačija.

– To je tvoj definitivni odgovor?

– Da. Raskidamo zaruke. Želim ti sve najbolje u životu.

23. POGLAVLJE

Nakon završenog razgovora osećala se prazno. Nešto je nestalo iz njenog života, ali je bila svesna da je sama dovela do toga. Znala je da bi trebalo da pati i da žali, no raspoloženje joj je bilo poput ravne crte.

Strahovito joj je bilo potrebno da s nekim razgovara, ali nije imala s kim. Roditeljima nije bila spremna da kaže da Borko nikad neće biti njihov zet jer je znala da će ih to jako rastužiti. Računali su da će Doris kad-tad da se uda za tog divnog momka. Nisu je pritiskali, puštali su da sama donese odluku, ali nikad nisu ni posumnjali da će ona ipak odustati od svega. Nije mogla da legne u krevet. Bilo je prerano za snove, pogotovo posle tako teškog dana. A nije mogla ni da čita ili gleda televiziju. Nešto poznanica koje je imala sigurno nisu bile dovoljno dobre sagovornice u tom trenutku. Samo je sa Snežom mogla da priča o tako važnoj stvari kao što je raskid, no kad ju je ponovo okrenula, Sneža je bila na ljubavnom sastanku sa svojim biznismenom. Kratko su porazgovarale i Doris nije želela da Snežino zadovoljstvo kvari ružnim vestima.

Obukla je farmerke, duksericu i tanku jaknu, a na noge obula patike. Želela je svež vazduh jer su je zidovi gušili. Sišla je pored Milanovog stana, ali nije čula nikakve zvuke. Prošla je i pored roditeljskih vrata, ali im se nije javila da izlazi. Bila je kukavica, nije mogla da se suoči s njima, a smatrala je da će joj kratka šetnja pomoći da vrati ravnotežu i da već sutradan ponovo bude svoja.

Taman kad je promakla nekoliko kuća od svoje, naletela je na tamni džip. Prepoznala ga je, bio je Milanov. Malo je zastala pitajući se gde je on bio nakon razgovora s njom. Ali džip se okrenuo i sustigao je na sledećem ćošku. Prozor se otvorio.

– Nisam navikao da se ti ovako noću pojavljuješ na ulici.

Zabolelo ju je što je i Milan zeza za njen način života koji je prilagodila Borkovom odsustvu. Želela je da vrisne kako više nema razloga da sedi kod kuće i kako ima prava da sad menja svoje životne navike, ali znala je da Milan ne bi to razumeo, a višak pitanja joj nije bio potreban u tom trenutku.

– Rešila sam da se malo prošetam. Lepa je noć, miriše na proleće.

– Ja sam bio u prodavnici, često zaboravljam na osnovne kućne potrepštine.

Podigao je ogromnu kesu sa suvozačevog sedišta, ali Doris nije mogla da prepozna šta je u njoj. Pre se pitala kako je njegova ljutnja tako brzo prošla.

– Da li imaš nešto protiv da ti se pridružim u šetnji?

Zbunila se. Nije taj muškarac nalikovao na nekog ko bi se šetao u večernjim satima. Pre je bio za vino, zidove, lepe žene, koktele.

– Šetnja se uglavnom izvodi tako što se pešači. Morao bi da negde parkiraš taj svoj džip, ako misliš da mi se pridружиš.

Nasmejao se.

– Nisam ja baš toliko ispaio iz svakodnevnice, pa da ne znam da se šeta pomoću nogu a ne točkova. Hajde, upadaj, vozimo se do reke, a tamo obećavam da ću se parkirati i hodati koliko god budeš zapovedala.

Prihvatila je. Bolje joj je bilo u društvu, sigurno, a naročito Milanovom.

Tek kad je sela u kola, videla je da je on još u odelu.

– Nećeš valjda takav u šetnju?

– Šta mi fali?

– Patike, za početak. Pogledaj mene kako sam obučena.

– Vidim, ali tebi sve savršeno stoji. Ne brini, skinuću kravatu, a cipele su mi jako udobne i ne razlikuju se od patika.

Razvezao je kravatu i bacio je na zadnje sedište. Doris je slegla ramenima.

– Kako želiš.

24. POGLAVLJE

Nije bilo mnogo šetača kraj reke. Ljudi su više uživali u sedenju po splavovima koji bi se zaljuljali kad god bi prošao ogroman brod. Doris je udisala vazduh punim plućima. Milan je tiho išao kraj nje. Nisu mnogo pričali. Svako je razmišljao nešto svoje.

Nakon petnaestak minuta šetnje Milan je ugledao klupu ispod jednog usamljenog drveta.

– Šta misliš da se malo odmorimo ovde?

– Umorio si se?

– Malo. Ali daj mi samo pet minuta.

– U redu.

Seli su i gledali u reku.

– Lepo je ovde.

– Da. Dok sam živio u Italiji, imao sam više potrebe za šetnjom. Ovde sam postao kao neki polurobot. Zaboravljam na sitne životne radosti.

– Ja ne radim toliko kao ti, pa opet se retko šetam. Valjda mi je dosta putovanja autobusom do posla i nazad, gužvi i čekanja. Mada, nedostajace mi to sad kad prestanem da radim.

– Prestaješ? Zašto?

– Mislim da ću biti primorana na to. Znaš, razmišljaju da zatvore fakultet.

– A, to. I šta ćeš dalje?

– Ne znam... imala sam neke planove, ali su svi večeras pali u vodu. Još mi je potrebno vremena da shvatim šta mi se dešava.

Osetila je Milanovu ruku na svojoj. To ju je iznenadilo. Bila je topla, prijateljski raspoložena, ali je Doris svejedno zadrhtala od tog neočekivanog dodira.

– Nešto te muči? Reci mi?

– Ne mogu da pričam o tome. Današnji dan mi samo donosi probleme, ali ne i rešenja. Volela bih da se bar jedna lepa stvar desi, pa da znam da nije sve tako crno.

Isto tako iznenadno kao što je njegova ruka našla njenu, Doris je osetila kako joj se Milanovo telo približava, a onda su njegove usne dodirnule njene. Poljubac je bio lagan, pažljiv, čudan. Zbunjeno ga je pogledala.

– Zašto si to uradio?

– Ne znam. Poželeo sam da te poljubim, možda da tako učinim nešto lepo za tebe. Ali i za sebe.

I dalje joj je bio blizu. Ovaj put ona je osetila želju da im se usne ponovo sastave. Ali njen poljubac nije bio kao prvi. Bio je mnogo strasniji. I duži. Potpuno mu se prepustila. Ljubila ga je udišući njegov parfem. Ljubila ga je želeći da nikad ne prestane, da sede na toj klupi zauvek.

Na kraju su ipak morali da dođu do daha. Već su njegove ruke bile oko nje. Držao ju je u zagrljaju.

– Uf, ti baš znaš kako da ljubiš.

Nasmešila se, pomalo postidena strašću koju je pokazala.

– Izvini. Možda sam u taj poljubac unela sve emocije, i lepe i ružne.

– Znači, ja sam bio džak za istresanje? Nema veze, dopada mi se to.

Poljubili su se ponovo. Kad su krenuli ka kolima, držali su se za ruke i svaki čas zastajali da ukradu još jedan poljubac. I u kolima na putu do kuće nisu prestajali da se ljube. Tek kad su ušli u zajedničku kuću, Doris se osvestila od opijenosti prema njemu. Tu

negde su bili njeni roditelji. Šta li bi oni mislili o tome što se šeta i ljubaka sa stanarom?

Pred njegovim vratima dala mu je samo obraz. Milan je bio iznenađen ovom reakcijom.

– Šta se sad desilo?

– Ništa. Proveli smo lepo večer i neka tako ostane.

– Mislio sam da bi mogli da budemo još zajedno. Iskreno, probudila si u meni želju. Nemam zašto da te lažem. Voleo bih da provedemo noć zajedno.

Dugo je bila s jednim muškarcem i ova ogromna količina iskrenosti od strane nekog ko je tek počeo da joj ulazi u srce potpuno ju je šokirala.

– Nisam ja baš takva devojka da posle nekoliko poljubaca skočim u krevet.

Sad je Milan delovao razočarano.

– Doris, iznenađuješ me, ali ovaj put negativno. Do malopre si delovala tako strasno, željno, kao da si prava pravcata žena, a sad odjednom govoriš kao neki konzervativni robot. U redu, neću da insistiram. Ali tvoja neodlučnost može da uvredi čoveka.

Okrenuo se i ušao u svoj stan bez pozdrava. Doris se popela do svojih vrata i tu zastala. I Milan je prepoznao njenu neodlučnost, najgoru osobinu koju je pokazivala kad je ljubavni život u pitanju. Zbog neodlučnosti je izgubila budućnost s Borkom. Sad je uspela i da jednu lepu noć pretvori u farsu koja nije imala smisla. Zapitala se šta zaista želi. I lako je bilo odgovoriti – želela je da još ljubi Milana, želela je da oseti muškarca na koži, želela je da ne bude sama te noći. Plašila se sutrašnjeg dana, ali to je bila neka druga priča.

Zato je pokucala na Milanova vrata.

25. POGLAVLJE

Iskrala se pola sata pre nego što su oboje navili svoje mobilne da ih probude, u pauzama između vođenja ljubavi. Noge su je slatko bolele. Oči su joj se sklapale, ali joj je osmeh bio na usnama. Istuširala se i malo došla sebi, ali scene prethodne strasne noći stalno su joj bile u glavi. Milan je bio još lepši bez odeće. Imao je čvrsto telo, a bio je iskusan i nežan ljubavnik, bez stida i bez prepreka. Nikada s Borkom nije osetila toliku požudu, niti je tako jako bila zadovoljena.

Kad je krenula na posao, susrela se s majkom koja je baš izlazila iz kuće.

– Da li ti je bolje?

– Jeste, mnogo bolje. Tvoj otac je brinuo o meni bolje nego bilo koja medicinska sestra. Krenula sam na pijacu. A ti si nešto kasno krenula na posao? Da ne zakasniš?

– Ne brini, mama, na poslu je takav haos da više nije važno da se dođe tačno na vreme. Ionako nema šta da se radi osim da se piju kafe i čeka konačna odluka šta će biti s nama.

Zajedno su izašle iz kuće i krenule ka autobuskoj stanici iza koje se nalazila i mala lokalna pijaca.

– Baš mi je žao što se sve to izdešavalo. Ali ko zna, možda je to dobro za tvoju budućnost. Možda će te to navesti da razmisliš o odlasku kod Borka. On je mnogo drag momak, ali mi ga je žao koliko čeka na to da se ti napokon opredeliš kako i gde želiš da živiš.

Doris je sakrila svoje lice da se na njemu ne pročitava istina. Nije joj se razgovaralo sad o Borku, naročito kad je tek napustila Milanov topli krevet.

Stigle su na stanicu.

– Mama, ne moraš da čekaš sa mnom. Sad će on da naiđe.

Vidimo se kad se vratim kasnije.

– U redu. Znaš li da naš novi komšija izgleda ima nekog?

Doris je prebledela.

– Kako misliš, ima nekog?

– Ima neku devojkicu.

– Odakle ti to? Videla si je?

– Ne, ali sam čula. Znaš da naši zidovi nisu baš savršena zvučna izolacija. Noćas su bili zvukovi koji govore da je bio... nevaljao.

Majka se smešila, a Doris je mislila da će propasti u zemlju. Na svu sreću, autobus je baš tad naišao i nije morala majci da odgovori.

26. POGLAVLJE

Bane joj se napokon javio. Nazvao ju je dok je bila na poslu, a nešto kasnije su se videli u kafiću blizu njegove banke. Primitila je da je smršao.

- Zorana mi je rekla da si me tražila.
- Mislila sam da ti neće preneti.
- Kako su tata i mama?
- Dobro. Nedostaješ im. Nedostaješ nam svima.

Videlo se da je i njemu teško. Ali bio je muškarac i nije hteo da pokazuje osećanja.

- Kakav je novi stanar?

Doris je ponovo morala da prikrije smešak koji bi joj se pojavljivao na licu čim bi neko pomenuo Milana.

– U redu je. Od svih zla on je najmanje. A kakav si ti stan kupio?

- Mali. Nije daleko odavde. Videćeš jednom.
- Jednom...

Brat i sestra su učitali. Izgleda da još nije sve bilo spremno za potpuno pomirenje.

– Znam da sam napravio glupost. Nije trebalo da prodajem svoje i da rasparčavam kuću, ali sam mislio da će to napokon da dovede do toga da se Zorana i ja manje svađamo.

- Pa da li je?
- Manje se svađamo. Nije idealno, ali bar nema više opravdanja da joj smeta što je okružena mojom porodicom.
- I dalje želiš da se ženiš?
- Da. Ali ipak neću žuriti s tim.

Doris je shvatila da se nešto promenilo u Banetovoj glavi. Možda je uočavao Zoranine mane. Trebalo je vremena za to, znala je, pa je rešila da mu dopusti da on sve sam vidi i shvati.

– A ti i Borko? Jesi li nešto odlučila?

– Nismo više zajedno. Raskinuli smo.

– Ali... kako? Nemoguće!

Znala je da se do Banetu dopada Borko, mada je isto tako znala da je najviše počeo da mu se dopada kad se preselio u Barselonu i tako otvorio put da jednog dana on kao zet poseti Španiju. Ipak ju je iznenadilo što je Bane ovu vest o raskidu prihvatio toliko emotivno.

– Moguće je. Prosto nije imao više strpljenja da me čeka. I to je u redu. Nemam prava da se žalim.

– Može li to nekako da se ispravi?

– Teško. I nema potrebe za tim.

Bane je delovao jako zabrinuto. Doris nije mogla sebi da objasni zašto je to tako.

– Nisam imala pojma da ti je toliko stalo do Borka.

– Tim raskidom se stvari komplikuju...

– Kako se komplikuju? Ne shvatam.

– Nije važno. Ne mogu da ti sad objašnjavam.

Postao je strašno nervozan i ubrzo je rekao da mora da se vrati do banke i završi još nešto. Nakon rastanka Doris je osećala da joj je pao kamen sa srca. Čim je došla kući, javila je roditeljima da je uspostavila opet kontakt s bratom. Delovali su presrećno, pa je rešila da obaveštenje o svom raskidu s Borkom ostavi za neki drugi put.

27. POGLAVLJE

Doris i Milan su postajali sve bliži. Provodili su dosta vremena zajedno, koliko god je on imao slobodno i koliko god su mogli da se sakriju od njenih roditelja. Shvatila je kako je bolje da provode noći u njenom stanu jer je bila manja mogućnost da zvukovi dopiru do prizemlja. Ujutru bi se on iskrao na prstima i odlazio u svoj stan.

Roditelji nisu imali pojma šta se dešava u stanovima iznad njih, ali su primetili da Doris jako često izlazi i da više nema isti raspored života kao nekad. Jednom su je za ručkom pitali o tome.

– Malo sam počela više da se viđam sa Snežom. Ona je pred veridbom, tako da koristimo vreme dok možemo da budemo skupa.

– Lepo je to. I neka, ja sam i ocu rekla da si se ti previše zabila u kuću, tako da me raduje što izlaziš više. Mlada si, a kako nameravaš i ti uskoro da se udaješ, onda bar iskoristi još od te slobode.

Otac nije ništa progovarao, što je značilo da se slaže sa svojom ženom. Doris je mrzela što ih tako laže, ali bila je previše srećna i zaljubljena u Milana da bi mogla da im kaže istinu i time ugrozi svoju sreću. Nekako je smatrala da roditelji ne bi podneli to da se ona potajno viđa sa sustanarom. Oni su o njemu imali lepo mišljenje, govorili su da je kulturnan i vaspitan muškarac, ali ipak je bio uljez. Uostalom, i dalje su mislili da u njenom životu postoji samo Borko.

Te iste večeri u krevetu rekla je Milanu šta je muči.

– Što se mene tiče, možeš slobodno da im kažeš da se viđaš sa mnom. Pa, nisam toliko valjda strašan da ne mogu da me prihvate?

Smešio se i milovao joj jednu liniju na boku.

– Ne mogu da im kažem. Komplikovanije je nego što misliš.

– Šta je to komplikovano?

Nikad mu nije pričala o Borku. Nikad se nisu ni doticali toga da li u njenom životu postoji drugi muškarac. Doris je bila sigurna da je Milan sve vreme mislio kako je to nemoguće baš zato što je živela povučenim životom.

– Ne mogu sad da pričam. Imam pametnija posla.

Podvukla se bezobrazno pod ćebe i počela da ga ljubi tamo gde su muškarci najosetljiviji.

28. POGLAVLJE

Sneža je pripremala venčanje na jesen. Iako je leto tek počelo, njena urođena organizovanost terala ju je da već sad počne da misli o sitnicama. Ali svakako da odabir kume nije bio sitnica, ali nije bio ni problem jer je tu čast Doris s oduševljenjem prihvatila. Bila je uzbuđena zbog toga, a pomalo je i zavidela Sneži. Koliko god da je bila srećna s Milanom, nešto joj je nedostajalo. I znala je šta – priča o budućnosti. Mnogo su vremena provodili zajedno, čuli bi se i desetak puta na dan, svaku noć su se zajedno uspavljivali i svako jutro budili. Slagali su se savršeno. Nekoliko puta joj je rekao kako je ona prva žena u njegovom životu kojoj se raduje kad dolazi i zbog koje je tužan kad odlazi. I ona se osećala isto. Ali s druge strane, činilo se da stoje u mestu. Tako je moglo biti zauvek. Milan nije tražio da se bilo šta promeni, nije predlagao da žive zajedno, samo je ćutao i voleo je. Doris se pitala zašto joj je odjednom potreban prsten kad je od njega dugo bežala. Nije mogla samu sebe da razume.

S Banetom se vidala sve češće. Jednom je došao i kod roditelja na ručak. Iako je atmosfera bila napeta, bar se predviđalo da će uskoro i ti odnosi da se vrate na mesto.

Pozvana je te nedelje kod Baneta i Zorane na ručak. Iako nije baš želela ponovo da vidi tu devojkicu koju je krivila za sve zlo ovog sveta, u neku ruku joj je i bila zahvalna jer joj je ona omogućila da Milan dođe u njen život. Prihvatila je poziv da bi utolila radoznalost i napokon videla kakav je stan kupio njen brat.

Stan je bio mali, nalik na kutijicu, s malo prozora, ali ipak dovoljan za dvoje. Zorana se ugojila, i to vidno, ali bar je delovala manje zlovoljno nego što ju je Doris pamtila. Dočekali su je

domaćinski i možda je prvi put sestra pomislila da je njen brat ipak izabrao svoju sreću, kakva god da je. Ručali su, popili kafu, a onda je Zorana rekla da mora da odnese neke stvari tetki na Banovo brdo, pa je otišla i ostavila sestru i brata nasamo. Tada je Doris poželela da ukaže Banetu poverenje i rekla mu je za svoju ljubavnu vezu s Milanom.

On je bio toliko iznenađen da jedno vreme nije mogao da progovori. A kad je progovorio, nije prestajao da se smeje.

– Stvarno mi ovaj svet nije jasan. To je sve poludelo.

– Zašto? Što se tako smeješ? Šta je strašno smešno u tome što smo ja i on zajedno?

– Ne razumeš, Doris. Ništa ne kapiraš. Mnogo si naivna. Ali najgore je što ni ja baš ne mogu da ukapiram tog tipa. Koju li on igru igra da mi je znati!

Ovakve reči joj se nisu dopadale.

– Ko igra? Ti znaš nešto više od mene?

– Naravno da znam. Ja sam mu prodao stan.

– Kakve to veze ima?

– Neću da ti kvarim tvoju ljubavnu romansu. Možda je i dobro da ti se sad sve to desi kad si propustila šansu da se lepo središ daleko odavde s onim finim Borkom. Sve što te zadesi s Milanom, bar ćeš moći da prihvatiš kao naravoučenije.

Sad je Doris postala jako besna. Nije razumela Banetove reči, ali joj nisu zvučale dobro.

– Hoćeš li da mi kažeš šta ti ovo sve znači? Zašto misliš da će nešto loše da mi se desi s Milanom?

Brat ju je sažaljivo pogledao.

– Bolje je da čuješ od mene sad dok još možda nije kasno. Da li si nekad razmišljala zašto bi jedan punišić kao što je Milan kupio stan u sredini porodične kuće?

– Jesam. Ali koliko sam mogla da razumem, odgovarala mu je lokacija, a i u pravo vreme si ga prodavao.

– Ha, ha, vrlo simpatično objašnjenje koje samo ti možeš da progutaš.

Doris se namrštila, što je Banetu bio znak da ne odugovlači s objašnjenjem.

– Seko moja, teško bih ja taj stan prodao za pare za koje sam ga prodao i onako brzo da se nisam poslužio malom prevarom.

– Kakvom prevarom?

– Milanu sam rekao za situaciju u kući. Rekao sam mu da si verena za momka koji živi u Barseloni i da imaš nameru uskoro da odeš tamo i da živiš. To bi značilo da bi nakon smrti naših roditelja ta kuća ostala prazna. I ti bi je verovatno prodala, a ja bih tu sigurno pomogao. A ko bi je kupio? Milan, ko drugi nego onaj ko već stanuje u njoj. Naravno, nikad ne bi mogla da prodaš kuću za dobre pare jer je jedan deo već u nečijem vlasništvu, dakle ostao bi ti Milan i ostalo bi ti da je daš za mnogo manje para nego što realno vredi ostatak koji prodaješ. Time bi, na kraju, za neko vreme Milan imao celu kuću skoro za džabe. A on je pametan. Čak smo planirali da po tvom odlasku u Barselonu roditelji popuste i prodaju mu i potkrovlje. Ali ti si mi prvo rekla da si raskinula s Borkom, a sad govoriš da si u vezi s Milanom. On video da je propala Barselona i pokušava na drugi način da se dočepa kuće.

Za Doris je ovo bio šok. Nije mogla ni da pretpostavi da bi Milan mogao da bude tako prepreden i proračunat. Sve vreme je znao za Borka, ali joj nikad ništa nije spomenuo. Nije želeo da se oda. A da li je s njom u vezi samo da bi lakše došao do kuće? Nije mogla da veruje šta je saznala. Ustala je i bez reči napustila bratovljev stan.

29. POGLAVLJE

Milan je pokucao je na njena vrata. Otvorila mu je i pogledala ga s mržnjom u očima. Nosio je cveće, ali kad je video njen izraz lica, samo ga je spustio na komodu pored ulaza.

– Nešto se desilo? Posao?

– Ne. Nije posao.

Pokušao je da je poljubi, ali je ona odmah ustuknula.

– Doris, šta ti je?

– Sad mi je jasno zašto si kupio baš stan u ovoj kući. Danas mi je Bane sve rekao. Znao si da sam verena. Mislio si da idem u Barselonu, a? Da ćeš tako lakše i za manje para da se dokopaš ove kuće koja u kompletu mnogo više vredi nego iscepkana?

Milan je izdahnuo i spustio se na trosed.

– Znao sam da si verena. Tvoj brat mi je to rekao kad mi je pokazivao stan i nagovarao me da ga kupim.

– Lepo. I pored toga si otišao sa mnom u krevet a da me nisi ništa pitao.

– Pobogu, Doris, tvoja je odgovornost ako odlaziš s nekim u krevet, a ne moja. Nisam ja veren, već ti!

– Nisam ni ja. Za tvoju informaciju, onu noć kad sam spavala s tobom više nisam bila verena.

Nasmešio se.

– Drago mi je što to čujem. Sve ovo vreme nisam se usuđivao da te pitam za tvoje planove. Ali sam pretpostavio da nešto nije u redu čim si sa mnom i čim nema nikakvih tragova da si u kontaktu s drugim muškarcem.

– Je li? Pa si rešio da promeniš plan? Da me zavedeš i tako se ipak dočepaš kuće?

– Ja sam svoj deo kuće pošteno kupio, to zaboravljaš. Nemoj da me predstavljaš kao nekog lopova koji nepošteno dolazi do nečega. A ti sigurno nisi u mom životu i u mom srcu zbog kuće. To je nešto što nisam planirao i što se jednostavno desilo.

– Da, da, kako se to samo desilo povoljno po tebe!

Sad je Milan bio vidno iznerviran. Ustao je i krenuo ka vratima.

– Ne pada mi na pamet da slušam kako me vređaš. Ako misliš da je tvoj i moj odnos bio tako površan i da je bio samo iz koristi, onda nisi dobro videla ono što sam osećao. A ja da se pravdam neću.

– Nije stvar u osećanjima, već u tome da si sve vreme ćutao. Zašto mi nisi rekao s kakvim si namerama došao ovde i uselio se?

– Te namere nisu više bile bitne kad sam se zaljubio u tebe, Doris. Ali umoran sam da sad to objašnjavam. Misli šta ti je volja. Večeras sam želeo da nam bude posebno veče. Nisam ga zamišljao ovako.

Izvadio je iz džepa nekakvu kutijicu i bacio na trosed. A onda izašao iz kuće. Nakon nekoliko minuta čula je kako se džip udaljava. Tek onda se usudila da pogleda onu kutijicu. Unutra je bio prsten.

30. POGLAVLJE

Čitavu noć je s prstenom na ruci čekala da se on vrati. A onda, pred zoru, konačno je zaspala. Ujutru, kad je krenula na posao, nije želela da ga budi. Verovala je da je negde proveo burnu noć.

Na poslu su im saopštili da mogu da se vrate kući i da će dobiti napismeno otkaze. Fakultet se zatvarao, a studenti su se pripajali drugom fakultetu. No, Doris je bila ravnodušna prema toj vesti. Dugo je očekivala da se to desi, pa više ništa nije moglo da je potrese. Oprostila se od koleginica i vratila kući.

Ušla je kod roditelja i zatekla majku kako ljušti krompir za ručak.

– Mama, gotovo je. Ne radim više. Zatvorili su nas.

Majka ju je brižno pogledala.

– Žao mi je, ali ne brini. Sve će biti u redu. Ko zna zašto je to dobro.

Doris nije znala šta će sa sobom. Ustala je i prišla majci.

– Daj da ti pomognem, daj da i ja ljuštim krompire.

Majka joj je dodala nož, a onda zastala.

– Kakav ti je to prsten na ruci? Nije verenički? Gde ti je verenički?

U celoj gužvi koja se desila od sinoć Doris je potpuno zaboravila da skine prsten koji joj je kupio Milan i da vrati onaj Borkov koji je nosila da bi i dalje zavaravala roditelje.

– O... pa ne nosim ga... ovo je...

Zbunila se i počela da muca. Ali majka je čekala objašnjenje. Zato je morala sve da joj kaže. Krenula je od početka, a završila s prethodnom noći kad se posvađala s Milanom.

– Ti se sve ovo vreme viđaš s njim, a mi ne znamo?

- Da, mama. Prosto nisam mogla da vam kažem.
- I raskinula si veridbu?
- Da. Mislim da to stvarno odavno nije bila ljubav. Nikako nisam mogla da se odselim kod njega.
- Ali... stanar...
- Znam, ni u snu nisam smela u njega da se zaljubim. On je trebalo da bude doživotni uljez u ovoj kući. Logično bi bilo da smo se svi zainatili i stvarali mu takvu atmosferu da sam poželi da ode, ali desilo se.
- Razumem. Taj muškarac je zaista lep i poželjan. Ali šta ćeš sad da radiš?
- Moram da se izvinim Milanu. Čitav život sam čekala da mi se stvari same reše. Čekala sam da izgubim posao da bih donela odluku da odem kod Borka. Čekala sam da on nađe drugu da bih ja shvatila da to nije ni bilo ono pravo. Čekala sam da moj brat proda stan strancu da bih saznala šta je ljubav. E, sad ne bih više da čekam. Ne želim da izgubim Milana. Ako je nekad i imao nameru da jeftinije dođe do cele kuće, zar imam prava da mu to zamerim? Zaljubila sam se u njega, a ne u njegove finansijske planove.
- Ja te podržavam, Doris. U svemu.
- Hvala, mama.
- Dve žene su nastavile da ljušte krompir u tišini.

31. POGLAVLJE

Čula ga je kad je otvorio vrata svog stana. Sačekala je nekoliko minuta i sišla. Pokucala je. Bilo mu je potrebno više od minuta da otvori. Raspojasane košulje, raskopčan, tek umiven, gledao ju je s vrata.

– Hoćeš li me pustiti unutra?

– Jesi li došla da mi nešto prebaciš?

– Ne. Došla sam da ti pokažem kako mi stoji prsten.

Pružila je ruku. Zagledao se. Delovao je jako umorno. Videla je odmah po njemu da je na poslu imao naporan dan.

– Lepo ti stoji.

– Da. I želela bih da ga zadržim.

– Ne znaš zašto sam ti ga kupio, a tražiš da ga nosiš?

– Nije mi važno. Samo je važno da je od tebe.

Pogledao ju je i nasmešio se.

– Stvarno ti nije važno zašto sam ti ga kupio?

– Ne.

– A ako je kupljen samo da bih ti zamazao oči i zaveo te još više kako bi mi prepisala svoje nasledstvo u vidu kvadratnih metara?

– Neka si. Ne bi me čudilo da ti to pođe od ruke.

Pustio ju je da uđe.

– Doris, mislim da bi trebalo da znaš da je tvoj brat govorio istinu. Ja jesam u ovoj kupovini video priliku da jednom dobijem kuću u širem centru grada za mnogo manje pare nego što ta kuća realno vredi. Inače, ne bih ni razmišljao da se ovde preselim. Ali čim sam te video, poželeo sam da ne postoji ta tvoj verenik u Barseloni i da ti ne odeš tamo, makar i po cenu da se ja pokajem što

sam kupio stan tvog brata. Naravno, nisam se pokajao. Da ga nisam kupio, nas dvoje se nikada ne bismo sreli.

– Znam, Milane. I ja sam toga svesna.

– Vremenom smo ti i ja postali mnogo više od ljubavnika. Ušla si mi u glavu i u srce. Mislio sam da si toga svesna i potpuno sam zaboravio da li je prvi sprat moj, a drugi tvoj ili obrnuto. I odlučio sam se da te verim, da te pitam da li bi uskoro mogli da se vežemo jače, jer ne postoji niko drugi s kim bih više želeo budućnost i decu nego s tobom. Bio sam svestan da ćeš ostati bez posla, a kako nisam imao pojma šta se dešava s tvojom vezom, plašio sam se da će te to navesti da odeš u Barselonu. Zato sam ti kupio prsten. Da napokon saznam tvoje planove, a samim tim i da znam mogu li da razmišljam o zajedničkoj budućnosti.

– Zar nije bilo lakše da pitaš?

– Šta da te pitam? Da li ćeš otići kod verenika ili ne? Ti bi verovatno postavila kontrapitanje kako ja znam da si verena kad mi to nikad nisi spomenula. Onda bi otkrila moje prvobitne namere, one koje si svejedno saznala od Baneta. Nisam želeo da rizikujem. A bilo me je i strah tvog odgovora. Čekao sam sama da mi kažeš.

– A ja sam se pitala zašto ne spominješ budućnost!

– Kako da je spomenem kad sam se sve vreme pitao da li si sa mnom samo iz zabave i da li ćeš uskoro otići vereniku?

– Kakva komplikacija! Ali važno je da smo ti i ja sad sve rešili. Jesmo li?

Zagrllila ga je. Poljubili su se. Stegnuo ju je jako i podigao od zemlje.

– Ako si stavila moj prsten, to znači da ćemo se odmah odlučiti za jedan sprat. Moj ili tvoj?

– Ja sam za oba. Preuredićemo ih u jedan stan. Gore mogu da budu spavaće sobe, a dole ostalo.

– Još ostaje da tvojima saopštimo ovu iznenadnu vest... da se volimo.

– Mislim da je to već obavljeno.

Začudoeno ju je pogledao.

– Provalili su nas?

– Odao me je prsten. Ali ne brini, izgleda da si ti jedan od onih uljeza koje svi lako zavole.

Oborio ju je na kauč i strasno ljubio. Kikotala se, prvi put svesna da ne mora da se stišava i da će roditelji razumeti zvuke koji dolaze iz susednog stana.

